

PAPER DETAILS

TITLE: ALI BOYACIOGLU'NUN BURDUR SPORUNA ETKILERI

AUTHORS: Engin EFEK,Mehmet SAHIN

PAGES: 111-135

ORIGINAL PDF URL: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/846407>

ALİ BOYACIOĞLU’NUN BURDUR SPORUNA ETKİLERİ

Öğr. Gör. Engin EFEK¹
Dr. Mehmet ŞAHİN²

ÖZET

Bu biyografik çalışma kapsamında Ali Boyacıoğlu’nun sporcu yaşamı, Burdur’a kazandırdığı sportif başarılar ve ahlaki değerler ve Burdur’da yaşayan insanlara kazandırdığı spor kültürü ortaya konulmuştur. Kültürün temel yapılarından birisi de spordur. Çalışmada Ali Boyacıoğlu’nun Burdur spor kültürüne kattığı başarı ve değerleri belirlemek için tarama araştırması yapılmış, alan uzmanları ve kaynak kişilerle görüşme tekniği uygulanmıştır. Yapılan görüşmelerden elde edilen görsel ve işitsel veriler, video, fotoğraf ve ses dosyası olarak dijital ortama aktarılmıştır. Araştırmamızın evrenini Ali Boyacıoğlu’nun ailesi, yakınları, sporcu arkadaşları, öğrencileri ve beraber çalıştığı mesai arkadaşları ve onu yakından tanıma fırsatı bulmuş olanları kapsamaktadır. Araştırmamızın örneklemini ise Ali Boyacıoğlu ile beraber judo ailesi içerisinde bulunan ve görüşme gerçekleştirilen kişilerden oluşmaktadır. Elde edilen bulgulara göre Burdur’da judo deyince ilk akla gelen isimlerden birisi Ali Boyacıoğlu’dur. Ali Boyacıoğlu Burdur’da ilk defa judo çalışmalarını başlatmış, 50 yıla yakın bir zamandır da bu çalışmaları sürdürmektedir. Sonuç olarak bu çalışma kapsamında, Ali Boyacıoğlu’nun Burdur’a sportif anlamda büyük bir değer kattığı, bu alanda etkili uygulamalar yaparak judo alanında Burdur’un söz sahibi bir bölge olmasını sağladığı tespit edilmiştir. Bu tür rol model kişilerin ve çalışmaların gün ışığına çıkarılması hem Burdur’un spor kültürünü yansıtmaları ve sporun gelişmesi açısından hem de toplumsal ahlaki değerlerin yerleşmesi açısından çok önemlidir. Bu ve benzeri konuların araştırılması bu nedenle gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Ali Boyacıoğlu, Burdur, Judo, Spor, Kültür

¹ Düzce Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, enginefek@duzce.edu.tr

² Lefke Avrupa Üniversitesi BESYO, KKTC - Lefke, cumsahin@hotmail.com

THE CONTRIBUTIONS OF ALI BOYACIOGLU TO SPORTS IN BURDUR

ABSTRACT

The aim in our study is to determine the achievements, values and sports culture of Ali Boyacioglu that were brought to people living in Burdur. Our study is a biographical study and one of the essentials of culture is sports. Survey method is used to identify the achievements and values of Ali Boyacioglu to the sports in Burdur in this thesis. Interview technique with field experts and resource persons is also employed. Visual and aural data which was gathered from the interviews are transmitted to the digital media as videos, photographs and audio files. The domain of our study is the family, relatives, sports friends, students and co-workers of Ali Boyacioglu. So, the thesis is going to include the whole people in this process. The paradigm of the study consists of Ali Boyacioglu and the people in the judo family. Ali Boyacioglu is one of the pioneers of judo sports in Burdur. He initiated the first practices of judo in Burdur and has maintained these exercises for nearly fifty years. In conclusion, our thesis has indicated that Ali Boyacioglu has a great contribution to the sports in Burdur and thanks to his effective judo exercises, Burdur has become a significant city in this field. Such similar subjects are the branches needed to be searched in order to enable improvements and reflect the sports culture of Burdur.

Keywords: Ali Boyacioglu, Burdur, Judo, Sports, Culture

GİRİŞ

“Ali Boyacıoğlu’nun Burdur Sporuna Etkileri” başlıklı bu çalışma bir biyografi çalışmasıdır. Bu çalışma, Burdur judo sporunda Ali Boyacıoğlu’nun etkisi incelenerek Burdur judosunun geldiği nokta ile kültür, toplum ve spor üzerinde bir bağ kurmayı gerekli kılmaktadır.

Kültür, maddi ve manevi olarak vücuda getirilmiş her şey olarak ifade edilmektedir (Arslantürk ve Amman 2001). Kültürün hiçbir unsuru doğuştan değildir, her nesil kültürel mirası geçmiş kuşaklardan öğrenme yoluyla alır, yaşayarak devam ettirir ve sonraki kuşaklara aktarır(Arslantürk ve Amman 2001).

Tarihsel açıdan bakıldığında, sporun insanlık tarihi kadar eski olduğu görülmektedir. Bu konudaki çeşitli görüşlerden biri de, ‘önceleri yırtıcı hayvanlarla çıplak elle boğuşan insanın, sonraları aletli –sopa, ok, yay, kılıç- aletsiz savunma, saldırı mücadelesinin bilinçlilik düzeyinin artması, eğlence ve barışçıl amaçlara yönelmesi sonucu, güreş, boks, cirit, eskrim ve uzak doğu sporları gibi temas sporlarına dönüştüğüdür. Yine bir yerden başka bir yere gitmek, bazı hayvanlardan kaçmak için geliştirilen araçlı/araçsız hareketlerin eğlence ve barışçıl amaçlara yönelmesi günümüzdeki atletizm, kürek, kano, binicilik ve benzer sporlara dönüştüğünü kabul edenler vardır(Sert, 2002). Huizinga (Huizinga, 2006), sporu, toplulukları kısıtlayan sıkıcı bir güç olarak görürken, oyunu ise, bilinçli olarak günlük hayatın dışında ciddi olmaktan uzak bir faaliyet olarak değerlendirir. Kültürden daha önce var olduğu

belirtilen ve “ciddi olmayan” oyun, zaman kısıtlamasına uğramadan gerçekleşen “gönüllü bir eylem” olarak değerlendirilmektedir (Carter, 2002).

Judo sporu kelime anlamı olarak Ju: Kibarlık, naziklik, Do: Yol demektir. Kısacası “nezaket yolu “ anlamına gelmektedir. Judo yalnızca bir fiziksel aktivite yolu olmayıp aynı zamanda bir yaşam tarzıdır (Tegner, 1974). Judo herkesin çok iyi bildiği etkili bir savunma sanatıdır. Aynı zamanda Olimpik bir spor olarak savunma sanatları içerisinde en yaygın olanıdır. Judo olimpik kurallar açısından sürekli yenilenen ve geliştirilen spor dalıdır. Judo yarışmalarında neticeye gidebilmek için çok farklı teknik özellikler uygulanmaktadır. Judo, ayakta başlayıp yerde devam eden bir özelliğe sahiptir (Dominy, 1966).

Ali Boyacıoğlu’nun Burdur Sporuna Etkileri” başlıklı çalışmada amaç; Burdur spor tarihinde spor öğretmeni olmayan Ali Boyacıoğlu’nun antrenör, hakem, idareci ve yönetici kişiliğinin özelde Burdur sporuna ve genelde Türkiye sporuna kazandırdığı sportif anlamdaki başarılarını, değerlerini ve Burdur’da yaşayan insanlara kazandırdığı spor kültürünü tespit edebilmektir.

1. YÖNTEM

Bu çalışma, Burdur sporunda antrenör, idareci, sporcu ve yönetici kişiliği ile Ali Boyacıoğlu hakkında yapılmış biyografik bir çalışmadır. Araştırmada; dergiler, kitaplar, fotoğraflar ile ailesi kaynak olarak kullanılmış; yakınları, antrenörleri, sporcuları ve coğrafya öğretmenliği sırasında bir dönem beraber çalıştığı mesai arkadaşlarıyla önceden randevu alınarak görüşme yöntemi ile video kayıt tekniği uygulanmıştır. Çalışmaya katılımda gönüllülük esas alınmış olup, görüşmelerden elde edilen görsel ve işitsel veriler, video, fotoğraf ve ses dosyası olarak dijital ortama aktarılmış ve yazıya dökülmüştür. Bu araştırmanın evreni Ali Boyacıoğlu’nun ailesi, yakınları, antrenörleri, sporcuları ile coğrafya öğretmenliği sırasında bir dönem beraber çalıştığı tüm mesai arkadaşlarını kapsamaktadır. Daha önceden randevu alınarak görüşülebilen kişiler ise araştırmanın örnekleimidir. Görüşülen kişiler: Eşi Müjgan Boyacıoğlu; Kızları; Barış Onur ve Başak Parlak; Öğretmen Arkadaşları; Yılmaz Anarat, Ayten Balım, Veli Yağız; Antrenörü; İbrahim Öztekin; Sporcuları; Ali Tarkan Büyükyörük, Hür Balım, Süleyman Görken, Hakan Çelik, Bahri Kılıçaslan, Mehmet Şerbetçi, Harun Çokcan, Hasan Gazi Coymak, Gökhan Çelik, Halil Çinkaya, Gökhan Yörük. Verilerin analiz edilmesinde ise, video kayıt tekniği ile kayda alınan görüşmeler yazıya aktarılmıştır.

2. BULGULAR VE YORUM

2.1. Ali Boyacıoğlu İlk Görüşme

1946 yılında Burdur’da doğdu. İlköğretimi Burdur Turan İlköğretim Okulu’nda, lise öğrenimini Burdur Lisesi’nde ve yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Enstitüsünde tamamladı. Şu anda Burdur’da yaşamına devam ediyor ve aynı zamanda Gençlik ve Spor İl Müdürlüğünde judo il temsilciliği yapıyor.

Judoya 1965 yılında hocası Halil Yüceses sayesinde başladı. O yıllarda üniversitede okurken, ben okuduğum yerden memleketime neler götürüp, neler katabilirim düşüncesi taşıyordu. Bir süre folklor ilgisini çekti ve folklorla ilgilendi. Fakat 1964 yılında bir arkadaşı ile judo antrenmanlarını izlemeye başladı. Bu süreçte judoyu sevdi ve ilgisi her geçen gün arttı. Böylece kendisini 1965 yılında judonun içinde buldu ve antrenmanlara başladı. Çalışma

alanları çok kısıtlıydı o yıllarda, ama bu onları soğutmadı ve judo, dolayısıyla spor onun yaşam tarzı haline geldi. Spor, yaşam tarzını değiştirdi. Babası da zamanında futbol oynamış. Fakat futbolu profesyonel olarak değil, amatörce oynamış ve ardında başarı bıraktığı söylenemez.

Ali Boyacıoğlu, eşi ve büyük kızı Barış sporun içinde aktif olarak yer almaktadır. Aynı zamanda, Kızı Barış'ın da beden eğitimi öğretmenliği bölümünü kazanmasına destek oldu, antrenmanlarını kendisi yaptırdı. O yıllarda (1993-1994) Süleyman Demirel Üniversitesi Eğitim Fakültesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği bölümüne kız öğrenciler ilk defa alınıyordu. Kızı Barış sınavı üçüncü olarak kazandı ve bölüme yerleşti. Aynı zamanda başarısından dolayı bir de burs kazanmıştı. Çevresindeki insanlar kızının başarısını gördükten sonra bizim çocuklarımızı da çalıştır, sınavlara hazırla diyerek taleplerde bulunmaya başladı. Bu taleplerden sonra onlara, beden eğitimi bölümü sınavlarına hazırlık için bir program çıkardı ve kâğıdın altına bu yolda 'gözyaşı yok' diye yazdı ki bu işin hafife alınmayacağını bilsinler istedi. Ailesi hiçbir zaman spor yapmasını, sporcu çalıştırmasını engellemedi, aksine ona hep destek oldular.

Yazları boş vakitlerinde Burdur'da koştu, yüzdü, kısacası sporun içinde hep olmaya çalıştı. Ona sporu sevdiren, bu yaşam tarzını kazandıran Ali Yüceses'ti. Arkadaşlarıyla üniversitede okurken İstanbul Fatih Mahallesinde oturuyordu ve oraya yakın bir yerde Fatih Güreş Kulübü vardı. Buraya sık sık giderek antrenmanları izledi ve daha sonra da orada antrenmanlara başladı. Ne ilginç ki onu hocasıyla tanıştıran arkadaşları sporu bıraktıkları halde o devam etti ve onların içinde sadece kendisi sporla iç içe yaşadı. Coğrafya bölümünde okurken judo antrenmanlarını da aksatmamaya çalıştı. Ali Yüceses o yıllarda antrenman yaptırırken Japonya'ya gitti güreş antrenörü olarak. Orada bulunduğu zamanda Judo sporunu Türkiye'ye getirmek, tanıtmak istedi ve bunu yaptı. O dönemlerde kendisine judo konusunda çok destek olan insanlar oldu. Örneğin Judo Federasyon başkanı Olcay Şen. Bir başkası İbrahim Öztekin, su altında kalma rekorunun sahibidir aynı zamanda. 1971 yılında Burdur Gençlik ve Spor İl Müdürlüğüne Judo çalıştırmak için başvurdu. Ancak o yıllarda Burdur'da Judo diye bir spor bilinmiyordu. Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü kabul etti başvuruyu ve il temsilcisi, yönetici ve aynı zamanda antrenör olarak göreve başladı. Böylece Burdur'a ilk kez judo branşını getirmişti.

İlk antrenmanlarını Gazi Atatürk Stadyumunun tren yolu tarafındaki kalenin arkasında 4 minderle 16 metrekare alanda başladı. Şartları pek iyi değildi. Kötü havalarda kapalı spor salonu olmadığı için malzemelerin üzerlerini branda ile kapatır eve giderdi. Olanaklar sınırlı, şartlar zordu o yıllarda. Zaman içinde iyi imkanlar bulmaya çalıştı ve kış aylarında eski gençlik merkezinin odasında çalışmaya başladı. O yıllarda Isparta-Atabeyde öğretmenlik yapıyor, hafta sonları da Burdur'a antrenmanlar için geliyordu. Bu dönemde hiç zorlanmadı, çünkü bu işi severek yapıyordu. Burdur o yıllarda sportif anlamda çok pasifti. O dönemde Kemal Anık boks branşında bir derece yaptı ve boks Burdur'da etkin bir hale geldi. Yani bu tür olaylar sporun gelişmesi açısından önemliydi. Daha sonra da judoda kazanılan derecelerle Burdur judoda ilerlemeler kaydetti. Böylelikle spor salonuna da kavuştu, zaman içinde 50 kişiyle birlikte antrenmanlar yapmaya başladı. Atabeydeki görevinden tayin olup Burdur Lisesine gelince antrenmana olan katılımlar arttı, öğrenciler çoğaldı. Artık kalabalık bir halde antrenman yapmaya başladılar. Bir ara Burdur valisi olan Memduh Oğuz Bey ve oğlu da antrenmanlara geldiler ve katıldılar. Tabii Ali Boyacıoğlu bunun yararlarını da gördü. Çünkü

vali bey antrenmanlara geldikçe imkansızlıkları ve eksikleri gördü. Böyle olunca eksikler de birer birer giderilmeye başlandı. Daha sonra İl emniyet müdürü Halil Tатаş'ın da onlara, Burdur'a ve judoya çok katkıları olmuştur. Emniyet müdürü, liseyi bitirmiş ve judo yapan gençleri polislik mesleğine yönlendirdi ve birçoğunu polis olarak teşkilata aldılar. 1992 yılında Belediyespor bünyesine girince biraz daha rahatladılar, olanakları da genişledi.

Daha önce maddi anlamda zorluklar yaşıyordu, para yoktu. Kulüp olduktan sonra spor salonu da oldu. O dönemler antrenmanlar öyle yoğun geçiyordu ki bir gün büyük kızı Barış'ı okuldan almayı unutmuş ve kızı salona gelmiş. Ali Boyacıoğlu kızına: “Annen nerede?” diye sorar. Kızı da “sen beni unuttun, ben de kendim geldim” der. Aklına gelmemişti kızının yalnız başına gelebileceği. Unutamayacağı bir anıdır bu. Bir diğeri de babası rahmetli olan bir öğrencisi vardı. İsmi Halil Çinkaya. 1. Sınıfta 19 kiloda miniklerde Türkiye şampiyonu oldu, o kadar küçüktü ki onu kucağında götürmüştü maçlara. Hasan Gazi, Gökhan Çelik, Gökhan Yörük hepsi de onun öğrencileriydi ve şimdi Burdur ve Denizli gibi illerde antrenör ve beden eğitimi öğretmeni olarak görev yapıyorlar. Bir antrenörün sporcularının başarısı eğer antrenörünü geçiyorsa, o antrenör o zaman başarılı demektir Ali Boyacıoğlu'na göre. O, bundan gurur duyuyor, onları alınlarından öpüyor. Bu iş gerçekten özveri isteyen bir şey diyor. O, judodan para kazanmadan, bu işi gönüllü olarak yaptı. Zaten bir mesleği vardı, coğrafya öğretmeni idi. Şu anda öğrencisi Halil Çinkaya judoda bölge antrenörü, o da bu işe özveriyle yaklaşmazsa başaramaz, başarısını devam ettiremez diye düşünüyor. Yetiştirdiği antrenör ve sporcuların kazandığı her başarı onu da çok mutlu ediyor. O yıllarda bir hafta sonu antrenmanlara çıkar, bir hafta sonu da maçlara giderdi. 18000 km yol gitti o yıllarda. Bu işin sorumluluğunu da tek başına aldı. Hem antrenördü, hem yöneticiydi, hem hakemdi, hem de temsilciydi. Çocukların kilo düşmesinden, yatacakları yere, yiyecekleri yemekten gidecekleri otobüse ve ailelerinden alınacak izne kadar hepsini kendisi yaptı, iletişime hep o geçti. Yani annelik, babalık, abilik yaptı diyebiliriz. Sporcuların yattığı yerde yattı, onların eksikliğini gördü, eksikliğini kapattı. Öğrencileriyle abi, kardeş, baba, çocuk gibi oldu. Hiç yurt dışı deneyimi yaşamadı, fakat öğrencileri gittiler. O, antrenörlüğün yanı sıra hakemlik de yaptı judoda. Tabi bu işleri yaparken hala bekardı. 1973 senesinde Burdur'a geldikten sonra aynı yıl hakem, 1974'te de antrenör oldu, müdürlüğün açtığı kurslara katılarak. Eşi de spor tutkunu bir insandı aynı zamanda. Eşi, yani Müjgan Hanım fen bilgisi öğretmeni idi ve lisede katıldığı yarışmalarda atletizm branşında dereceleri oldu. Hal böyle olunca aile içinde spor konusunda destek gördü. Örneğin çocuklar hasta olunca, çocukları hastaneye Müjgan Hanım götürürdü, o ilgilenirdi çoğu zaman ve hala da bu konuda sonuna kadar destek veriyor. Sporda her şeyden önce sağlık önemlidir Ali Boyacıoğlu için. Öğrencilere, minderden çıkınca yerlere çıplak ayakla değil, terlikle basın diye uyarır, bu tür şeyler küçük bir olay gibi görünse de. “Eğer terliğiniz yoksa ben alayım der, olmayanlarınkini de gider alır. Sporcu aynı zamanda zeki, çevik ama ahlaklı da olmalı. Bu, onun için bu çok önemli. Başarılar gelip geçici ama kişilik kalıcı oluyor diyor. Örneğin, başarılı ve kahverengi kuşak sahibi bir sporcusunu kötü davranışları sebebiyle uzaklaştırmak zorunda kalmış bir keresinde. Judo teknikleriyle 3 kişiyi alt edebilirsiniz ama kesinlikle kavga etmek yok kimseyle diye her gün uyarırdı öğrencilerini. Burada öğrendiğiniz her şey burada kalacak derdi, minder dışına çıkınca her şeyi unutacaksınız. Sporcularına sürekli olarak “Ola ki kavga ederseniz, karşınızda beni bulursunuz” derdi. Gerçekten de onun judo antrenmanlarına aldığı gruplarda kimsenin ne kavga ettiğini gördü ne de duydu.

2.2. Ali Boyacıoğlu İkinci Görüşme

Ali hoca öğrencilerinin müsabakalardan önce yapılacak olan ölçümlerinde bir eksiklik ya da fazlalık çıkmasın diye onları sık sık uyarırdı ve kontrollerini yaptırırdı. Tartıya çıkmadan önce kilo eksiği olan öğrencilerine su, yemek gibi takviyeler verir, fazlası olan öğrencilerine de özel terleme çalışmaları yaptırırdı.

Antrenmanlarda da sık sık kullandığı muşamba ile terleme çalışması vardı. Öğrencinin vücuduna hava almayacak şekilde sarılan muşamba vücudu terletiyor ve kilo verilmesine yardımcı oluyordu. Müsabakalara gidilip gelineceği için otobüs kiralamak gerekiyordu. Güney Akdeniz Seyahat firması da bu konuda Ali Boyacıoğlu'ndan desteklerini hiçbir zaman esirgemedi. Birçok öğrenciye ücretsiz olarak, şehirlerarası sefer halinde olan otobüslerinde koltuk verdi.

Ali hoca yalnızca coğrafya ve judo eğitmenliği değil, beden eğitimi bölümlerine hazırlanan öğrencilerine de destek oluyordu. Beden eğitimi bölümlerine özel parkurlar ve koşu çeşitleri üzerine de çalışan Ali hoca, antrenman programları hazırlıyordu. Örneğin kızı Barış için özel bir program hazırlamış ve kendi kızının kazanmasını sağlamıştı. Daha iyi, zor ve yararlı bir koşu süreci olabilmesi açısından kızının arkasına halı bağlayarak onu sıkı bir eğitimen geçiriyordu. Ayrıca öğrencilerinin yorgunluklarını en kısa sürede atabilmeleri için onlara özel solüsyonlar hazırlıyordu. Bu sayede kas yorgunlukları gideriliyor ve toparlanmaları daha kolay oluyordu.

Elbette bazen her şey iyi gitmiyordu. Ali hocayı üzen olaylardan biri de şu olmuştu: En güvendiği, en çalışkan, en azimli ve gelecek vadeden öğrencilerinden birisi ilk maçta elenmişti. Bu da Ali hocanın derin bir üzüntü duymasına yol açmıştı. Ayrıca kendisi sigara sevmeyen bir insandı. Ne kendisinin, ne ailesinden birisinin ne de öğrencilerinden birisinin sigara içmesini istemezdi.

Ali hoca, ilerlemiş yaşına rağmen hala abonelik isteyen spor, coğrafya ve bilim dergilerini yakından takip ediyor. Her zaman bilgili ve dolu bir insan olmak istiyor. Güneş ve yıldızlarla kolayca yön tayini edebiliyor. Ve ısrarla üzerinde durduğu bir konu var ki, o da hastane yerine spor salonları yapımına öncelik verilmesi. Çünkü spor yoluyla sağlığını kazanan bir toplum zaten hastaneye ihtiyaç duymayacak. Böylece sağlık giderleri de azaltılmış olacak, sağlığa yatırım yapılmış olacak.

Burdur'a judo ilk kez 1971 yılının Temmuz ayında yapılmaya başlandı. O sıralarda maddi imkansızlıklar bulunuyordu. Judonun hem yeni olması, hem de spora ayrılan bütçeler yetersiz olması sonucunda, malzeme temininde çok eksikler vardı. Bu eksikler elbette tamamlanacaktı. Ali Boyacıoğlu da kendi emeğiyle 'kıtık minder' ve 'ot minder' adını verdiği judo minderlerini otlarla doldurma tekniğini kullandı ve antrenmanlarını bu minderler üzerinde devam ettirdi. İlk turnuvalara Afyon-Kütahya turnuvaları ile katıldılar. O sıralar judoda daha önde yer alan Antalya iliyle birlikte ortak çalışmalara imza attılar. Bu süreçte Selami Tugaylı, Namık Aydeniz ve Mehmet Avcı'nın da büyük katkıları oldu. Kimi zaman, Sakarya İlköğretim Okulu'nda antrenmanlar düzenliyorlardı.

Ali Boyacıoğlu, güzel anılar biriktirdiği kadar kötü anılar da yaşıyordu muhakkak. Bunlardan bir tanesi de, bir sınav sırasında rakibi olan kişi, Ali Boyacıoğlu'nun göğüs kafesi üzerine düştü ve bu düşme sonucu kaburga kemikleri kırıldı. İlk başta nefes almakta güçlük çektiğini fark etti. Bu olaydan sonra o esnada toparlanması çok uzun sürdü fakat olayın

sıcaklığından dolayı kaburga kemiklerinin kırıldığıının bile farkında değildi. Kırık bölgenin soğumasından sonraysa büyük bir acı duymaya başladı ve soluğu hastanede aldı. Gerekli tedavilerin yapılabilmesi için film çekilmesi gerekiyordu fakat film çekilebilmesi için de Ali Hoca'nın sedyeye uzanması gerekiyordu. Bu uzanma hareketi ise neredeyse imkansızdı, Ali Hoca'nın vücudunda şiddetli bir ağrı vardı. Dolayısıyla ayakta film çekilmek zorunda kalan Ali hoca hastanede tedaviye alındı.

Bu süreçte öğrencilerinden, eşinden ve çocuklarından ayrı kalan Ali Hoca, çok günler ve geceler telefonun bir ucunda sevdiklerinin sesini duymak için bekledi. Ayrıca, Burdur'daki judo çalışmaları sırasında Ali Boyacıoğlu'ndan desteklerini hiç esirgemeyen Eyüp Erman ve Mehmet Özçağlar gibi il müdürleri olmuştur(GSİM). Isparta ve Burdur illerinde valilik görevini yapan Memduh Oğuz da bu süreçte judonun en büyük destekçilerinden birisi olmuştur.

Ali Boyacıoğlu'nun judo çalışmaları 1991 yılından itibaren Burdur Belediye Spor kulübü bünyesinde devam etmeye başlamıştır. Bu süreçte Burdur'da Belediye başkanı olan Armağan İlci'nin de çok büyük destekleri olmuştur.

Ali Boyacıoğlu ve öğrencileri, kapalı spor salonunun olmadığı dönemlerde Sakarya İlköğretim Okulu'nun salonunda antrenmanlarını yapıyorlardı. Milli bayramlarda il merkezinde gösteriler düzenliyorlar, judoyu Burdur halkına tanıtmak ve sevdirmek için çalışıyorlardı. Yurtiçi müsabakalara katılmak için toplamda 18.000 km. yol gitmişlerdi. Ayrıca, Ali Boyacıoğlu 'kemere' çok saygı duyan bir antrenördü. Çünkü kemer; emek, ahlak, disiplin gerektiren ve bu davranışların bütününde oluşturduğu bir yücelik demektir. O; kemeri asla başka işler, başka çıkarlar uğruna kullanmadı.

Ali Boyacıoğlu, federasyonun tarafından sağlanan judo ödeneklerinden artırıp, maddi durumu iyi olmayan öğrencilerine destek sağlıyordu. Burdur'da da en çok ödenek, güreşten sonra judo branşı için ayrılıyordu. Çünkü judocular çok etkin ve aktif bir şekilde çalışıyorlardı. Sürekli turnuvalara, özel müsabakalara ve maçlara gidiyor, tecrübe ediniyor, milli takımda o ter ve emek isteyen judo elbisesini giyebilmek için birçok öğrenci yetişiyordu. Ödenek sistemi de; her yıl, bir önceki yıl baz alınarak işliyordu. Yani bu sene iyi bir ödenek alabilmek için, bir önceki sene iyi çalışmalar yapmış olmak gerekiyordu.

Judo branşına çok emek vermiş ve hayatını judoya adanmış bir spor adamı olarak, Ali Boyacıoğlu'nun da üst yönetimden bazı istekleri oluyordu. Örneğin;

a) Federasyonun il ya da bölgelere gezici antrenörler görevlendirerek, illerdeki antrenör ve sporculara kurslar vermesini ve böylelikle bilgi eksikliğinin giderilmesi,

b) Müsabaka günlerini iki günden üç güne çıkarıp, böylece gün içindeki yoğunluğu azaltarak, akşamları boş kalan vakitlerde seminerler düzenlenmesi,

c) Miniklerde şampiyonluk sisteminin değil taktik sisteminin gelmesi. Böylece, başarıya erken ulaşmış çocukların judodan ve başarıdan beklentisinin bu kadarla sınırlı olmasının önüne geçilmiş olacak. Örneğin şampiyonluk yaşamış bir çocuk, ben başarıyı elde ettim diyerek çalışmalarındaki disiplini ve mücadeleyi kaybediyor. Oysaki taktik sistemi olmuş olsa, bu disiplin ve mücadele hırısı her zaman sürmüş olacaktır.

d) Şampiyonalardan sonra ya da daha önce belirlenmiş farklı zamanlarda, yeni teknik ve taktiklerin, federasyonunun görevlendirdiği bir kurul tarafından illerdeki kulüplere sunulması, onların bu teknik ve taktikler hakkında bilgilendirilmesi, judonun geleceği ve gelişimi açısından çok önemlidir. Aynı zamanda, müsabakalarda yapılan hatalar konusunda

da takımların bilgilendirilmesi, birçok yanlış puanlamanın ve minderlerde yaşanan olumsuz davranışların(sakatlıklar vs.) önüne geçmiş olacaktır.

Judo için verilen emekler şüphesiz karşılık veriyordu. Nitelikli yetişen öğrenciler, topluma yararlı olma yolunda ilerleyen gençler şüphesiz ki en başta istenilen şeylerdi. Tabii ki emeklerin karşılığı olarak şampiyonluklar da kazanılıyordu.

Başarılar geldikçe de judoya ayrılan ödenekler artıyor, daha iyi çalışma imkanları sağlanıyordu. Örneğin, Ali Hoca'nın 1991 senesinde Belediye Spor bünyesine katılan (şu anda Burdur'da 11 tane judo takımı bulunmakta) judo takımı, artık maçlara Burdur Belediyesi'nin tahsis ettiği araçlarla gidip geliyor, alınan ödeneklerdeki yol masraflarını da böylelikle daha başka bütçeler için kullanıyordu.

2.3. Ali Boyacıoğlu Üçüncü Görüşme

Öğrencileri kamplara gittiği zamanlar onlara sıkı sıkı tembih ediyor, kendinize dikkat edin diye. Yarış, seçme-seçilme sadece minderde olur ve kim galip gelirse takıma o gider. Ama bazen ahlaksız olaylar olduğu için Ali Hoca bu sebeplerden ötürü çok tedirgin oluyor. Farklı kilolarda olan çocukların birbirleriyle eşleştirilmelerini gördüğü için, bilerek sakatlama durumlarına şahit olmuş. Bu bilerek kilo farkı olan çocukları eşleştirmenin de, istenilen kişilerin önünü açmak için olduğunu söylüyor. İşte bu yüzden, kupadan ve madalyadan ziyade, ahlaklı olmak ve ahlaklı öğrenciler yetiştirmek önemli olmuş Ali Hoca için.

Dikkat çektiği bir nokta daha var. Bazı kulüpler, Çeçenistan'dan Türkiye'deki judocu çocukları yetiştirmek için öğrenci getirmişler. Bu Çeçen öğrencilerin kimisi İstanbul'a kimisi Ankara'ya kimisi de farklı illere götürülmüşler. Bu Çeçenlerin, Türkiye'deki çocuklara idman verici olması gerekirken; onlar yoluyla milli takımın temelleri oluşturulmuş. Yani devşirme usulü. Ali Hoca'nın kendi öğrencisi olan Gökhan Çelik, 71 kiloda derece yapacakken, rakibi bir Çeçen olmuş ve Gökhan 10 puanı hak eden bir teknik yapmış, fakat hakemler 7 puan vermişler. Çeçen çocuk da 5 puanı hak eden bir teknik yapıp 10 puan verilince, Gökhan Çelik maçı kaybetmiş ve Çeçen öğrenci maçı kazanmış-kazandırılmış-. Ali Hoca çok itiraz etmiş ama faydası olmamış. Şimdilerde futbolda nasıl ki Afrikalı gençler her ülkede olduğu gibi Türkiye'de de sahalara sürülüyorlarsa, bu Çeçen judocular için de aynısı olmuş. Ali Hoca o zamanlar heyete itiraz edebiliyormuş, çünkü Burdur gibi bir ilden 2-3 tane Türkiye şampiyonu çıkarıyordu. Bu sebeple de, bu itirazları ve çıkışları hoş karşılanırmış Ali Hoca'nın. Biraz siyaset etkili olmaya başlayınca, durumlar artık karışık bir hal almaya başlamış. Judoda 7 tane sıklet var ve 7 tane sağlam sporcum olsun, Avrupa'ya giderim diyormuş Ali Hoca bir zamanlar. Çünkü olanaklar varmış. Örneğin, Almanya'da teyzesinin oğlu ikamet ediyordu ve oradan bir takım ayarlayıp özel bir karşılaşma düzenleyip, gidip gelebilirdi.

Ali Hoca milli takıma birçok öğrenci, şampiyon vermiş ve bu sayede el üstünde tutulmuş kimi zaman. Kendi emekleriyle ve çabalarıyla yetişen birçok sporcu şampiyon olmuş. Fakat şimdiye sözünüzün geçmesi için, siyasi bir kolunuzun da olması lazım diyor. Şu anda devletin spor politikası yok ve olmadığı için de her şey karmaşık. Nasıl ki Naim Süleymanoğlu şampiyon bir halterciydi ve tüm Türkiye bir anda halterci oldu, sonuç olarak Naim Süleymanoğlu halteri bitirdi ve Türkiye'de de halter bitti diyor. Örneğin şu andaki okullar arası spor karşılaşmalarının artık eskisi gibi olmadığından ve okul idarecilerinin sporcu öğrencilere karşı olan tutumlarından rahatsızlık duyuyor. Çocukların spor başarılarıyla

kimse mutlu olmuyor, müsabakalar için izin verilmiyor fakat bu zor şartlarda alınan başarıları da kendilerine mâl eden idareciler var diyor. Engelli sporcuların da önünü kestiklerini belirten Ali Hoca, halbuki onların topluma kazandırılması gereken ilk kesimlerden birisi olarak görüyor. Mesela ayakları olmayan engellilerin, atıcılık branşlarında kendilerini kanıtlayabildiği ve kendini diğer insanlarla rekabete girebilecek düzeyde görebildiği için kendini dışlamamış, topluma karışmış bir birey olarak görebiliyordu.

Görme engelliler judosunun çok güzel bir şey olduğunu belirtiyor. Engelliler spor federasyonuna bağlı, arkadaşı Bünyamin Er'in ilgilendiği bir alan. Yıllar önce de Ali Hoca bunu bir tekniğe dönüştürerek kendisi de antrenmanlarına uygulamış. Maç sırasında dışarıdan gelen sesler duyulmaz ve hoca ne kadar bağırsın bağırsın öğrenci bunu ayırt edemez diyor. Buradan hareketle, öğrencilerinin gözlerini bağlayarak, onları yan yana getirip birbirlerine dokundurtmadan judo yaptırılmış. Bu sayede, sporcunun rakibini tuttuğu an, rakibinin ayağının nerede, elinin nerede olabileceğini hissetmelerini sağlamaları için çalışırdı. Bu tekniğin çok faydasını görmüş fakat artık şimdi antrenörlerin bu tekniği uygulamadıklarını söylüyor.

Çok uzun zamandır judonun içinde olan Ali Hoca'nın elbette ki destekçileri de oldu. Verilen destekler kadar da başarıların yolu açıldı. Örneğin, son olarak geçmiş dönemlerde Burdur Belediye Başkanlığı yapmış Sabahattin Akkaya'nın, kendilerine salon tahsis etmesi antrenman yapabilmeleri açısından çok fayda sağlamış. Daha sonra federasyondan 'Tatami' gelmiş ve şu anda kurallara uygun olarak iki Tatami'ye sahip olmuşlar. 2014 seçimlerinde de belediye başkanlığına gelen Ali Orkun Ercengiz'in çok desteklerini almışlar. Ali Orkun Bey, birçok defa ellerinde tatlıyla salonu ziyarete gelmiş. Bu gibi durumlar da hem öğrencileri, hem de antrenörleri olumlu yönde etkilemiş.

Ali Hoca'nın şikayetçi olduğu noktalardan birisi de öğrencilerin istikrarsızlık durumu. Judoya başlayan bir çocuğun ya da gencin, tam başarıları kazanmaya başlayacağı zaman judoyu bırakması kendilerini çok zor durumda bırakıyor. Üniversite, lise vs. için il dışına çıkmak zorunda kalan öğrencileri böylelikle kaybediyorlar. Geçmiş yıllarda üniversitede açılan özel güvenlik bölümünde de birçok öğrenci çalıştırmışlar. Fakat diğer şehirlerde ise durum tam bunun tersi. İstanbul gibi büyük şehirlerdeki bazı kulüpler, öğrencilerinin karınlarını doyurur örneğin. Çoğu da iyi yetişmiş. Garibanlık nedir görmemiş çocuklar. Burdur'da ise çocuklar akşama kadar okulda, sonra evde, sonra da idmanda. Maddi durumları zaten kötü. Böyle bir durumda da maça gidiyorlar. Durum böyle olunca da, o büyük kulüplerin durumunu, Sultan Abdülaziz'in 'makarna pehlivanlarına' benzetiyor. Fakat her şeye rağmen, gerek kişisel çabalar gerek diğer insanların yardımlarıyla yeniden dereceler elde etmeye başlamışlar. Keşke biraz da ailelerden destek görebilsek diyor. Daha annesinin babasının yüzünü görmediğimiz öğrencileri var ve bu durum da çocukların başarısını olumsuz yönde etkiliyor. Belki de herkes elbirliği yapsa, 10 öğrencinin neredeyse tamamı da spor lisesi, antrenörlük ve beden eğitimi öğretmenliği vs. gibi bölümleri kazanıp hayatlarını kurtaracaklar. İlgisizlik olunca bu oran elbette düşüyor.

2.4. Eşi Müjgan Boyacıoğlu

Tanışıp evlendikleri ilk yıllarda Ali Boyacıoğlu Burdur Lisesi'nde görev yapıyordu. Aynı zamanda judo ile ilgileniyordu. Hafta sonları Burdur'a gidip gelen Müjgan Hanım, Ali Boyacıoğlu'nun çok programlı, disiplinli ve düzgün bir insan olmasından etkilendi.

Evlendikten sonraki hayatları da aynı tempoyla devam etti. Hafta sonları sabahdan akşamlara kadar spor salonunda antrenmanlar devam ederdi. Hatta kimi zaman akşamları da antrenmanlar düzenleyen Ali Boyacıoğlu günlerini dolu dolu geçiriyordu. İl dışına da müsabakalara giderlerdi ama bu süreçte ne aile, ne okul, ne de öğrenciler ihmal edildi. Öğrencilerine çocukları kadar düşkünlük gösterirdi Ali hoca ve büyük kızları olan Barış Hanım, bu durumu kimi zaman kıskanıp, öğrencilerini çocuklarından daha çok seviyor derdi. Ama Müjgan Hanım bilirdi ki çocuklarının yeri bambaşkaydı. Ali Hoca, kızları Barış Hanımı üniversiteye hazırladı.

Müjgan Hanımın kendisinin de sporcu geçmişi olması, ailecek sporun içinde olmalarını sağladı. Çünkü ortaokul yıllarında atletizmle uğraştı, tabii sıkı bir antrenman dönemi olmuyordu ama birçok derece elde etti. Belki de bu yüzden Ali Hoca'nın judoya düşkünlüğünü anlayabiliyordu ve destek olabiliyordu. Ali Hoca ile birlikte judo adına birlikte bir şeyler yapamadılar ama Ali Hoca'nın yapabilmesi için elinden gelen desteği verdi. Aileler de Burdurlu olduğu için, sıkıntılar çok büyük olmadan aşıliyordu.

Ali Hoca'nın spor felsefesi; iyi, ahlaklı çocuklar yetiştirebilmektir diyor. Spora başlayan öğrencilerine, öğrendiğiniz her şey burada kalacak, dışarıda asla kullanmanızı istemiyorum dermiş. Öğrencilerini zaten sürekli dışarda da takip ederdi, dersleri olsun, aileleri olsun Ali Hoca her alanda onların yanındaydı diyor. Bu da Müjgan Hanım'ı çok etkiliyormuş. Zaten Ali Hoca'nın birçok öğrencisi polis, öğretmen oldular. Her zaman, yeni ya da eski öğrencileri karşlarına çıkar Ali Hoca'ya sarılırlar. Siz bize çok yardım ettiniz, sizin sayenizde güzel bir yaşam elde ettik diye. Ali Hoca hala mindere çıkar, spor yapan çocukların yanına gider onlara destek olur. Hem de çalıştıran antrenörlerin yükünü hafifletmek amacını güder. Onları hiç yalnız bırakmaz. Karşısındaki insanlara hiç yalan söylemez, böyle şeylere çok önem verir. Karşısındaki insana karşı çok nettir. Disiplinli, özverili olduğu için de başarıyı elde ettiğini düşünüyor. Ali' Hoca'nın döneminde daha çok başarı elde ediliyormuş. Müjgan Hanım ve çocukları da birçok il dışı müsabakaya götürmüş. İstanbul'a birkaç defa gitmişler örneğin, İstanbul'u bu sayede tanımış Müjgan Hanım. Müsabakalar süresince spor salonunda vakit geçirir, müsabakalar bittikten sonra da gezmeye çıkarlarmış. Müjgan Hanım judonun içinde birebir bulunmamış ama evlendikten sonra judoyla iç içe olmuş.

Müjgan Hanım anlatacak şeyler muhakkak ki daha çok diyor. Fakat genel itibariyle Ali Hoca'nın Burdur ve judo için çok emek verdiğini ki bunu aldığı başarılarla da gösterdiğini söylüyor. Kendileri de ailesi olarak onun her zaman yanında olup ona destek vermeye çalışmışlar. Kimi zaman 15 gün süren seminerlere gidermiş Ali Hoca, böylesi uzun ayrılıklarda bile bir gün olsun sitem etmemişler, hep desteklemişler onu.

2.5. Kızı Barış Onur

Babam öğrencileriyle çok ilgiliydi diyor. Bizden daha çok sporcuları ile ilgilendi. Çünkü o hem öğretmenlik, hem antrenörlük, hem hakemlik hem de yöneticilik yapıyordu. İl dışına müsabakalara gittiği zaman onu evde çok aradı, özledi. O babasını çok kıskanan bir çocuktur. O yüzden, babasını öğrencilerinden kıskanırdı. Çünkü Ali Hoca, öğrencilerini kendi çocuğu gibi severdi. Sakatlınsalar evden koşarak çıkardı onlara yardım etmek, yanlarında olabilmek için. O da babasının bu şefkatini, antrenman sırasında stadyumda sakatlandığında gördü ve hiç unutamadı. O zamanlar beden eğitimi sınavları için hazırlanıyordu. Bileğinden bir sakatlık yaşadı. Zor bir durumdu ve babasını yedek kulübesinin arkasına saklanmış gizli

gizli ağlarken buldu. Bu onun için unutulmazdı. Burdur'un yarısı babasının öğrencisiymiş. Onun sayesinde iş sahibi olan, kötü alışkanlıklarını terk eden o kadar çok insan var ki diye altını çiziyor. Babasının sayesinde öğretmen, uzman çavuş, polis, hatta mühendis olmuşlar. Babasının ilgisi, şefkati ve antrenmanlarıyla hayatını kurmuş, hayatını düzene sokmuş bir sürü insan var.

Babası özel hayatında disiplinli bir insandı aynı zamanda. Sporcularının okul durumu, aile durumu gibi özel durumlarıyla çok ilgilenirdi. Biraz da sinirli bir insandı. Asla haksızlığa gelemeydi. Hem kendisi için, hem de çevresindeki insanlar için haksızlığa uğramaya tahammül edemeydi. Aile içinde sert yapısının altında pamuk gibi bir kalbi vardı babasının. Babam olduğu için söylemiyorum ama o çok huzur verici bir insandır diyor. Burdur'da olsun, diğer görev yaptığı, bulunduğu yerdeki insanlar olsun, hep kötülüklerden uzak kalmaları için uğraşmış. Spor sayesinde bu insanlara yararlı olmak, çevreleriyle barışık olmalarını sağlamak ve üretken insanlar yetiştirmek için çabalamış. Onun amacı adını duyurmak değil, bir kişi bile olsa onu hayata kazandırabilmekmiş. Babam şu an bunu başarabildiği için mutludur diye düşünüyor, yaptığı işlerden, başarılarından, çevresindeki insanlardan dolayı. Ve bugün hala burada bu minder üzerindeyse sebebi budur diyor. Babası onun için ulaşılmaz bir insan. Çünkü ona göre babasının büyük başarıları var. Sporda judo bireysel bir branş ama kötüye kullanılırsa çok zararlı olabilecek bir branş. Bu yüzden çocuklarına, sporcularına her zaman burada öğrendikleriniz burada kalacak dermiş. Zaten isminin Barış olmasının sebebi de babası. Böyle barış, sevgi dolu bir insanın sporu kötü şeylere alet etmesi beklenilemezdi zaten. Babası kendi imkanlarını kendisi yaratan bir insandı. Belki destek sağlansaydı şu an çok daha iyi yerlerde olabilirdi diye düşünüyor.

2.6. Kızı Başak Parlak

Babasını spor konusunda, ailecek sonuna kadar desteklediklerini söylüyor. Babası da, öğrencileriyle çocuklarını asla ayrı tutmadı. Zaten eski ve yeni öğrencileri de onu her zaman arayıp soruyorlardı, bu da bizi mutlu ediyor diyor. Babası olduğu için değil ama, kendisi mükemmel bir insandır diyor. Elinden her iş gelir, iyi de yemek yapar kendisi. Evle çok ilgili bir insan. Her ihtiyaçlarını karşıladı ya da karşılamaya çalıştı sonuna kadar. Anne ve babasının öğretmen olmasının hem avantajlarını hem dezavantajlarını çok yaşadı.

Babasının hayattaki en büyük amacı, çocuklarını ve öğrencilerini iyi birer evlat olarak yetiştirmektir. Bu yüzden ailesi olarak onu hep desteklediler. Babası Burdur'da olduğu hafta sonları maçlara giderdi, o gidince üzüntüden hasta olurdu, ayrılmak zor gelirdi ama ona hiç gitme diyememiş. O; sporu, çocuklarını ve öğrencilerini çok seviyordu çünkü. Çocuklarına da vakit ayırmayı ihmal etmezdi diyor.

Babası bu işi yaparken, para, kâr amacı gütmemiş hiç. Hem öğretmenliği hem de judo antrenörlüğünü çok severek yapmış hayatı boyunca ve hala da yapmaya devam ediyor. Bu işi yaparken asla yardım talep etmemiş, maddi destek talep etmemiş, her ihtiyacı kendisi karşılamaya çalışmış, yeri gelmiş kendi cebinden kendi parasından ihtiyaçları karşılamış. O yüzden babası için gözü gönlü hoş bir insandır diyebiliyor. Sporla uğraşmayı çok severdi babası. Hem mesleğini, hem antrenörlüğünü asla iş olarak görmemiş çünkü gönül vermişti bunlara, gönül insanıydı. Babasının şu günlerinde iyi yerlerde olduğuna sonsuz inanıyor. Bunu, öğrencilerinin sevgisinden, saygısından, hala arayıp sormasından anlayabiliyor.

2.7. Süleyman Görken

İki defa büyük başarı sağladı hocalarının ve arkadaşlarının da verdiği emekler sayesinde. İki defa ümitler takımında 90 kiloda Türkiye üçüncüsü oldu. Geçen sene de (2013) gençlerde 100 kiloda üçüncü oldu. Bu başarıları hocaları başta olmak üzere kendi emekleri sayesinde elde etti ve daha güzel başarılar yakalayacağından umutlu.

Judoya ilk başladığı zamanlarda gözünde her şey küçüktü. Yani okul başarıları, sportif anlamdaki başarılar ona uzak geliyordu, dolayısıyla mücadele anlamında yetersizdi. Okulda veya minderde başarılı biri olabilmek, madalyalar, dereceler elde edebilmek zor geliyordu. Fakat daha sonra judoya başladı. Gerçekten de içindeki o hedef basamakları büyümeye başladı. Önceleri başaramam dediği şeyleri daha sonraları başardı ve hedeflerinin büyüdüğünü fark etti. Mesela ilk zamanlar Burdur ilindeki bir başarı onun için çok büyük bir başarı gibi gelirken daha sonraki zamanlarda gözü Türkiye başarılarında olmaya başladı. Türkiye’de başarılar elde ettikçe bu sefer dünya çapındaki başarılar kovalar oldu. Şu anda da dünya ve olimpiyat yarışmalarında başarı elde etmek için çabalıyor ve edeceğine de inanıyor. Aynı zamanda okul hayatı için de aynı. Çok çalışmak gerekiyor diyor. Dersleri açısından da çok katkısı oldu judonun. Sınavlarda sporcu öğrencilere kolaylık sağlıyorlardı çünkü. Sözlü sınavlar olsun yazılı sınavlar olsun, hocaları onlara gereken desteği sağlıyorlar. Sözlü notlarını yüksek alınca başarıları da artıyor. Destek gördükçe daha iyisini yapmaya çalışıyor. Bazı zamanlar, maçları ve dersleri çakışabiliyor, bu konuda da hocaları gereken kolaylığı sağlıyorlar ona ve arkadaşlarına.

Hocam olduğu için söylemiyorum diyor, kendisi çok iyi bir insan aynı zamanda çok da disiplinli birisi. Minder üzerinde her şeyden önce ahlaklı olmalarını istiyor. Ahlak onun için her şeyden önce geliyor. Ahlaksızca kazanılmış başarılar istemiyor. Zaten judonun da felsefesi disiplin ve ahlak üzerine kurulu olduğu için onları da böyle eğitiyor.

Ona göre, spor yapan arkadaşlarıyla spor yapmayan arkadaşları arasında çok büyük farklar var. Mesela, gördüğü kadarıyla kendi arkadaşları bile olsa, sporla uğraşmayanlar genelde bali, sigara, alkol gibi kötü alışkanlıklar edindiler. Bu gibi maddeleri kullandılar ve bunları kullanmak hoşlarına gidiyordu. Şu an bu spor salonundaki arkadaşları veya başka sporlarla ilgilenen arkadaşlarının büyük çoğunluğu ise alkolden, uyuşturucu, esrar gibi maddelerden uzak duruyorlar, kullanmıyorlar. Bunları kullanarak zevk almıyorlar yani. Zaten spor yapan arkadaşları, mesela şu anda beraber antrenman yaptığı arkadaşları; alkol, sigara, uyuşturucu gibi maddeleri boş işler olarak görüyorlar. Bizim hedefimiz çok daha başka şeyler diyor, bizim hedefimiz zaten Burdur, Türkiye, dünya ve olimpiyatlar bazında başarı yakalayabilmek.

2.8. Mehmet Şerbetçi

Judoya ilk olarak ortaokul yıllarında başladı. Ali hoca o sıralar Burdur Lisesi’nden iş teknik dersine giriyordu. Ali hoca derslerde çok disiplinli biriydi. Biraz da onun gözüne hoş görünebilmek amacıyla judoya başlama kararı aldı. Fakat judoya başladıktan sonra judonun kendisi için bambaşka bir şey olacağını bilmiyordu. Judoya 1984 yılında başladı ve uzun yıllar aktif olarak bu sporu yapmaya devam etti. İş, evlilik gibi konular nedeniyle de bırakmak zorunda kaldı. Fakat hala Ali hocayla ve şu an judo yapan çocuk ve gençlerle onlara destek olmak amacıyla görüşüyor. Hala o salondaki ter kokusunu bile öznlüyor.

Judoya ilk başladığı zamanlarda, gençler arasında çok etkin bir spordu judo. Spor denilince sadece okul sporları akla geliyordu o yıllarda, fakat judo ile bu durum aşıldı. Burdur'da spor denilince Taekwondo'da Selami hoca, judoda Ali hoca isimlerini anımsıyor. Diğer branşlar da vardı elbet ama bu ikisinin yanında zayıf kalıyorlardı. Revaçta judo vardı tabii ki.

Birçok beden eğitimi, sporcu dururken bir coğrafya hocasının judoya ve gençlere bu denli bir sevgiyle sarılmasını Ali hocanın kişiliğine bağlıyor. Bu işten hiçbir menfaati olmadığını söylüyor. Para pul almadığını, belki de zaten para alsaydı judoya devam edemeyeceğini söylüyor. O yıllarda bir judo elbisesi bile yoktu, yokluktan dolayı. Ondan daha eski zamanlarda şartlar daha da kötüydü elbette.

Onun arkadaşlarından olsun, abilerinden olsun, kendinden küçük yaştakilerden olsun bir çok kişi yetişti judoda, şimdi o yetişenler de öğrenci yetiştiriyorlar Burdur için.

Ali hocayı çok disiplinli bir insan olarak görüyordu. Okulda da, salonda da taviz vermiyordu işinden. Bir iş yapılacaksa düzgün yapılacaktı onun için. Taviz vermeye ve disiplinsizliğe yer yoktu. Ali hocayı her şeye rağmen spor salonunda daha esnek olarak görüyordu. Sebebi de sporun daha çok birebir olmasından dolayı. Kendi çocuklarından daha çok öğrencileriyle vakit geçirdiğini söylüyor Ali hocasının. O yıllarda, haftada dört gün ikişer saat antrenman yaparlardı, Ali hoca okuldan beş gibi çıkardı, bazen eve bile gitmeden soluğu spor salonunda alırdı. Hatta bazen üzerini bile değiştirmeye vakit bulamadığı için spor kıyafetlerinin üzerine giydiği pardösüsünü çıkarıp mindere çıktığını söylüyor.

Bazen antrenmanı kendisi yaptırırdı. Fakat her durumda, Ali hocası onu kenardan da olsa izlerdi, daima orda bulunurdu. Judoda bölgesel ligde ikincilik elde etmişti. O yıllarda spora gereken maddi ve manevi desteğin yokluğundan bahsediyor. Gereken destek verilmediği için genellikle bu masrafların Ali hoca tarafından karşılandığını, en iyi ihtimalle o zamanın parasıyla Beden Terbiyesi Genel Müdürlüğü tarafından iki lira harcırah aldıklarını ve bunun da ancak sadece öğle yemeğine yettiğini belirtiyor. Maçlara birçok defa öğrencilerin kendi evlerinde hazırladıkları patates ve yumurta ile gittiklerini söylüyor. Şimdiki imkanlarınsa çok daha iyi olduğunu belirtiyor. Ali hoca o günlerde de vardı, bugün de hala var. Kazanılan her başarının mimarı Ali hocadır ona göre.

Burdur'da Ali hocaların varlığı, Burdur'u hem spor anlamında hem gelişmişlik anlamında çok daha ötelere götürebileceğini düşünüyor. Kendisinin eğer imkanı olsa spor salonuna gidip minder üzerine çıkmak ve çocuklara bir şeyler öğretmek istediğini, herkesin bildiği şeyleri birilerine aktarması gerektiğini, menfaatin, paranın pulun önemsiz şeyler olduğunun altını çiziyor. Ona göre bir işi sevmek her şeyden daha önemli. Bu yüzden hala Ali hoca ile görüştüğünü, hala kendisine sonsuz bir saygı duyduğunu söylüyor. Ali hocanın şu anda bile birçok genci üniversiteli yaptığını, birçok genci meslek edindirdiğini söylüyor ve kendince bir pişmanlığını şöyle dile getiriyor:

Ben bir zamanlar liseyi terk ettim. Ali hoca çok ısrar etti bana, yapma diye. En azından liseyi bitirelim, sana bir judo antrenörü belgesi alalım ve öğrenci hazırla diye. Fakat olmadı, bitirmedim. Eğer o zamanlar o antrenörlük belgesini almış olsaydım, şu an büyük bir sevgiyle ve özveriyle judo antrenörlüğü yapıyor olacaktım.

2.9. Hür Bahım

Ali hoca, bir coğrafya öğretmeni olmasına rağmen judo sporunu Burdur'a kazandırmıştı. Hala da minder üzerinde koşuyordu ve çocuklar için ter döküyordu. Bu işi farklı bir sevgi, aşk olarak görüyordu. Belki de bu sebeple kendisi hala dinç ve sağlıklı bir yaşam sürüyor. Burdur'da birçok judocu var ve Burdur belki de Türkiye'deki iller arasında en iyilerden bir tanesi. Çok sayıda öğrenci ve bu işe gönül vermiş insan var. Mesela Gökhan Çelik de onun öğrencisiydi. Milli takım antrenörlüğüne kadar yükselmiş bir isim. Bunlar hep Ali Boyacıoğlu hocasının sayesindeydi.

Ali hoca, ahlak ve disiplin konularından taviz vermeyen birisiydi. Kendisinin de yaşı hayli ilerlemiş olmasının yanı sıra öğrencilerinin de yaşları ilerlemiş durumda. Örneğin şu an yaklaşık elli yaşlarında olan öğrencileri, hala Ali hocasının önünde saygıyla eğiliyorlar. Buna birçok defa şahit oldu.

Ali hocası eğitime de çok önem veren bir insandı. Belki de bir coğrafya öğretmeni olmasından kaynaklıydı. Eğitimden, hayata bakış açısından ve disiplinden asla taviz vermezdi. Şuna inanıyordu ki, Ali hoca, Burdur'un yetiştirdiği ve Burdur için yetiştiren ender hocalardandı.

Beden eğitimi öğretmeni ve branşı basketboldu. Judo ile çok iç içe bulunmadı çok fazla. Ama judo denildiği zaman akla gelen ilk isim Ali hocasıydı kuşkusuz. Başka bir isim akla gelmezdi. Herhalde Ali hocasının spora karşı duyduğu sevgiden ve aşktan ötürü olsa gerekti. Mesela diğer branşlar için de fikir yürütmeye çalıştı. Diğer branşların içerisinde de Ali hocalar olmuş olsa çok şey değişirdi Burdur için. Şunu üzümlere söylüyordu ki, kendisinin de bir beden eğitimi öğretmeni ve basketbolcu olmasından kaynaklı olarak, Ali hocanın yaptığı şeyleri yapamıyorlardı. Yani Ali hocanın sportif anlamda Burdur için bıraktığı izleri kendileri bırakamadılar. Belki de takım sporu olmasından dolayıdır diye düşünüyordu ama gerçekten Ali hoca Burdur için çok emek vermişti, vermeye de devam ediyordu, edeceğine de bütün samimiyetle inanıyordu. Burdur'da judo sporunu, dolayısıyla sporu yaydı Ali hocası, çok değerli öğrenciler, insanlar yetiştirdi. Yetiştirdiği öğrenciler çok değerli insanlar oldular. Mesela kendileri, Burdur adını judoda olduğu gibi basketbolda duyuramadılar. Başarılarını judo düzeyine çıkaramadılar. O konuda Ali hocalarının emeği ve hakkı onlar için ödenmez. Bu kendilerinin eksikliği, bundan ve bu gibi hatalardan da ders çıkarmak görevleri olmalıydı. Olaya diğer taraftan bakarlarsa eğer, spor salonlarında başarı kovalayan öğrencilerin yanı sıra, internet kafelerde, kahvehanelerde, bilardo salonlarında, atari salonlarında da vakit öldüren öğrenciler ve insanlar da vardı. Ali hoca bu gençleri, bu insanları spor salonlarına yöneltiyordu. Bu gibi bataklık köşelerinden onları çekip çıkarabiliyordu. Şimdi, birçok öğrenci spor salonuna Ali hocasına geliyor ve Ali hocanın bunda çok büyük emeği vardı.

Ali hoca eğitimci yönüyle, kişiliğiyle, karakteriyle, geçmişiyle ve vizyonu ile ele alınması gereken örnek insanlardan birisini, sadece sportif anlamda değil karakter ve ahlaki anlamda da değerli bir insandı onun için. Bu gibi insanlara spor camiası olarak ihtiyaçları vardı. Ali hoca beni duyamıyor ama verdiği emekler için, çocuklara, gençlere ve yetişkin insanlara kattığı değerlerden, başarılarından, ahlaki anlamdaki kazançlardan dolayı kendisine tekrar tekrar teşekkür etmek istiyor içinden.

2.10. Hasan Gazi Çoymak

İlkokuldan itibaren yaz spor okullarına gitmeye başladı. Yazları basketbol oynadı, kurslara gitti, gençlik kampları düzenlenirdi o kamplara katıldı. O yıllarda çocuklar

kendilerini spor alanlarına atmak için can atardı. Zaten evleri de stadyuma çok yakındı, şu an Migros'un olduğu cadde üzerinde oturuyorlardı, öyle olunca sürekli stadyuma giderdi.

Küçük kardeşinin antrenmanlara başlamasıyla ondan antrenman gün ve saatlerini öğrendi ve kapalı spor salonuna gitti. Gittiğinde, antrenmanlar alt katta güreş salonunda güreş minderleri üzerinde yapılıyordu. İlk kez judo sporunu, judo minderini orada görmüş oldu. Çocukluk tabii bir hevesle oraya gidince, bu sporu nasıl yaparım, nasıl başarırım diye düşünürken ve kendi kendine sorular sorarken Ali hocayı gördü ve onunla ilk kez orada konuşmuştu. 1988 ya da 1989 yılının yazıydı, Ali hoca ona antrenmanlara eşofmanla gelebileceğini söyledi. Daha sonra ona izin belgelerini verdi imzalatması için, gerekli sağlık raporu gibi evrakları tamamlamasını söyledi, eğer bunları yaparsa antrenmanlara katılabileceğini söyledi. O da gerekli evrakları ve eşofmanını alıp antrenmanlara, judo ortamına girmiş oldu.

1988 yılında ilk defa judoya başladı. 1991 yılında ilk maçı için Denizli'ye gitti. 1992 yılından itibaren de Türkiye dereceleri gelmeye başladı. Türkiye 3.lüğü, 2.liği ve birçok kez 1.lık yaşadı. Burdur'da zaten sürekli 1. oluyordu. İlk sikleti 52-53 kiloydu. 1997 yılında Türkiye büyüklerde ikincilik elde etti. Uluslararası olarak o dönemde üç tane şampiyona vardı ve üçüne de katıldı. Nazım Canca, Cihat Şener ve Boğaziçi turnuvaları. Cihat Şener turnuvasında 3.lüğü kaybedip 5. Oldu. Sistem böyleydi judoda. Ya 3. Ya da 5. Olursunuz, 4. Yoktur. 1994 yılında bir sakatlık yaşadı. Portekiz'deki Porto ve Kahire'deki şampiyonalara pasaportunun hazırlanmasına rağmen gidemedi sakatlıktan dolayı. Sonra da başarı elde edemedi.

O yıllarda kendisi judoya giderken ve spor salonunun havasını solurken, bazı arkadaşları da kahvehane köşelerinde sigara dumanı soluyorlardı. Küçük yaşta başladı judoya ve bu sebepten dolayı tam olarak idrak edemiyordu. Çünkü daha çocuktu ve kahvehane gibi yerler ona zaten uzaktı, fakat çocukluğunda etrafındaki abilerini, büyükleri gerçekten de judo minderleri sayesinde hayatlarındaki birçok yanlışlarını düzelttiler. Sigara ortamı, kahvehane ortamı ve daha kötü ortamlardan sıyrıldılar, Ali hoca onları güzel, farklı bir yola soktu.

Ali hoca da ilk tanışmalarından sonra onu çok etkiledi. İlk zamanlarda bile onu sevmemiş olsa devam etmezdi antrenmanlara diye düşünüyordu. Demek ki o zamanlar, ilk zamanlar bile Ali hocanın onu çeken tarafları olmuş ve spora dört elle sarılmıştı. Bu süreç içerisinde kendisinin bir coğrafya öğretmeni olmasından dolayı Burdur Lisesindeki Ali hocanın öğretmen arkadaşlarıyla konuştuklarında öğretmen arkadaşları ona inanmadı. Çünkü Ali hoca minderde çok farklı biriydi, okulda çok farklı biriydi. Sanırım bu da judonun, daha doğrusu uzak doğu sporlarının disiplininden kaynaklanıyordu. Kendisi bu disiplini felsefeyi çok iyi benimsemiş ki onları da aynı şekilde yetiştiriyordu. Okulunda ve minder üzerindeki disiplini herkese örnek bir insandı. Ama minder üzerindeki öğrencileri galiba biraz daha anlamlıydı onun için. Kendi çocuklarından bile daha fazla ilgi gösterirdi öğrencilerine. Ali Boyacıoğlu bu olay içinde çok farklı şeyler kattı onlara. Birçok öğrenci yetiştirdi, öğrenciden öte birçok insan yetiştirdi hayat için. Şu anda bile daha yeni sayılırdı Hasan Gazi bu alanda, teknik adam olarak ve öğretmen olduğunda anlayabiliyordu onun verdiği emekleri. Eşi vardı, çocukları vardı ve zamanını belki de en fazla öğrencileriyle harcıyordu. Sürekli kendini ve öğrencilerini geliştirmek isteyen bir insandı aynı zamanda. Seminerlere giderdi, kurslara giderdi, bazen Türkiye'ye Japonya'dan sporcular ve teknik adamlar gelirdi onlarla görüşmeler yapar, toplantılarına katılırdı. Öğrencilerini de çoğunlukla yanında götürürdü. Her yönden

gelişmeleri için. Sadece teknik boyutuyla değil, antrenman bilgisiyle, anatomisiyle, kinesiyojisiyle. Antrenör gelişim kurslarına giderdi mesela, seminerlere beraber giderlerdi. Böylece onları bir bütün olarak yetiştirmeye gayret ederdi. Çok donanımlı olarak yüklenmelerini sağlardı. Sadece fiziksel anlamda değil, teknik anlamında da öğrencilerinin bir tarafının eksik olarak kalmasını istemezdi. Çocuklarıyla geçireceği zamanları onlarla geçirdi.

Ali hocanın kendisi gençliğinde İstanbul'da üniversite öğrencisiydi. O yıllarda, hani tam gençlik yıllarında başka bir şehirde bulundu. Tabii sosyal açıdan kendisine bir çevre edinebilmek amacıyla arayışta olabilirdi. Kendisi de bu sosyal imkanı spor yoluyla yaratmıştı. İstanbul'da judo ile tanışınca bunu da çok benimsemiş. Yani judonun disiplini olsun, felsefesi olsun onu kendine bağlamış. Daha sonra coğrafya öğretmenini olarak tekrar memleketine dönmüş. Judo'yu da beraberinde getirmiş. Mesela o yıllarda judo çok bilinmezdi. Genelde karateyle veya taekwondo ile karıştırılırdı.

Hasan Gazi ve arkadaşları için o yıllar çok kötüydü, siyasi olaylar yüzünden. Gençler de sorunlu olarak ortaya çıkıyordu. Kendisine öğretmenliğin verdiği bir eğitimci aşkıyla ve geniş bir dünya görüşüyle olsa gerek, o 70 ve 80'li yıllarda bu düşünceyle yani siyaset üstü bir düşünceyle gençleri nasıl düzgün bir yola çekebilirim, kişisel gelişimlerine nasıl katkıda bulunabilirim, nasıl güzel bir dünya görüşü kazandırabilirim diye gençlerin elinden tutmak istedi. Çünkü gençlik pisliliğin içinde kalmadan, nesnel bir görüş yakalayabilirse siyasi görüşleri de daha düzgün olabilirdi. Çağın biraz daha ötesinde düşünebilen bir insandı. Birlik, beraberlik için çalıştı. Öğretmen olduğu için bir şeyleri miras bırakmak, bir şeyleri birilerine aktarmak istedi. Çünkü onun aktardığı şeyleri de onlar bir başkasına aktaracaktı bir zincir gibi yani. Olaya da Türkiye ve dünya açısından baktığımızda da her zaman iyiye doğruya doğru uzanan bir gelişim olacaktı. Sizler de antrenör olduğunuzda veya bir iş sahibi olduğunuzda beni geçeceksiniz derdi onlara hep. Onları hep bir adım öteye teşvik ederdi.

Gençlere her konuda destek sağlardı. Kendi cebinden para verip maçlara götürürdü. Kendisi bir coğrafya öğretmeniydi ve belki mesaisi saat üçte bitecek, suya sabuna dokunmayacaktı ama o bunu yapmadı. Burdur'daki bütün spor camiasının böyle olduğu düşünüldüğünde durumlar çok daha farklı olabilirdi. Ali hocanın amacı sadece para verip çocuklar maça götürüp derece elde etmek değildi. Onun amacı çocuklar gelecekte iyi yetişsinler, iş sahibi olsunlar, iyi bireyler olsunlar, rahat etsinlerdi. Bildiklerinin üzerine her zaman yeni şeyler katmak isterdi. Mesela Konya'ya gitseler Mevlana'yı, Kayseri'ye gitseler Erciyes'i, İzmir'e gitseler Konak Meydanını, İstanbul'a gitseler Galata'yı gezdirirdi, oraları tanıttırdı, anlatırdı. Bilgilenin, bilinçlenin diye düşünürdü. Geceleri maça giderken otobüste öğrencilerini uyandırır, bir dağ gördüler mi işte şu dağ kalkerlidir, şu dağ şöyle oluşmuştur diye anlatırdı. Hiç unutamıyor Hasan Gazi, gece Ali Tarkan'ı uyandırmışlardı. Gelişim seminerine gidiyorlardı beraber. O sıra da kuyruklu yıldız geçiyordu gökyüzünden. Bu olayı bir daha göremeyebilirsiniz demişti Ali hoca, bu yüz yılda bir oluyor demişti. Yani onlara her şeyden katardı. Birlerse iki, ikilerse üç, üçlerse dört olmalarını isterdi. Amacı sağlam kafa sağlam vücutta bulunur felsefesi idi. Ahlaka çok önem verirdi. Spor camiası içinde, bunu vurguyla yapardı. Okulda da öyleydi zaten. Okul öğrencileri ders saatlerinde onunla birlikteydiler ama judo öğrencileri onunla yirmi dört saat birlikteydi. Judo öğrencilerinde daha derin izler bıraktı. O bir toprak ustası gibiydi. Kil öğrencileriydi ve öğrencilerine şekil verirdi. Kimlik kazandırmak için. Güven kazandırmak için, yollarını seçebilmeleri için onları şekillendiren bir usta. Ali hoca gibi birkaç kişi daha olsa, Burdur şu an çok daha üst düzeyde

olurdu diye düşünüyordu Hasan Gazi. Kendisi spor kökenli bir insan değildi, ya da kendisi spor kökenli bir insan olup gençlik ve spor il müdürü gibi bir düzeyde olsaydı, tek başına da olsa şu an Burdur sporu için çok şeyler değişebilirdi. Ona göre, bir coğrafya öğretmeni olarak elinden gelenden çok daha fazlasını yapmıştı.

Kısacası sadece beden eğitimci veya sporcu yetiştirmede Ali hoca. Ziraatçı, iş adamı, polis, doktor, öğretmen yetiştirdi. Bu süreç, o zamanlar beden eğitimi bölümlerinin hem kısıtlı olmasından hem de popüler olmayışındandı. Diğer meslek dalları daha popülerdi. Böyle olunca da Ali hoca judo öğrencilerine evinde coğrafya dersleri de veriyordu. Üniversiteye girebilmeleri için. Öğrencileri zaten garip, varoş insanların çocukları olurdu. Gariban babasıydı.

2.11. Harun Çokcan

Spora ortaokul yıllarında başladı. Özellikle judo branşı ile başladı, tabi daha önce de futbol, basketbol, voleybol gibi branşlarla ilgilendi ama asıl sporculuk hayatı ve ona kattığı şeyler açısından judo çok önemli. Judo ile tanışmasına büyükleri, abileri vesile oldular. Hasan Gazi Coymak, Gökhan Çelik gibi abilerinden görürdü judoyu ve sporculuğu. Dolayısıyla onlar sayesinde kendisi de heveslendi ve başladı.

Judoya başladığı yıllarda, oyun salonları, atari salonları daha revaçtaydı, ama Ali Boyacıoğlu hocası sayesinde judo minderine ayak basanların bir daha o kirli ortamlara girmek bile istemediğini gördü. Ali Hoca sayesinde judoyu ve sporu sevdi. Ali hocanın kendisi çok disiplinli bir insandı ve öğrencilerine de bunu aşıliyordu. Bugün hala buradalarsa, disiplinli olmanın insani değerleri taşımanın ve onun örnek olduğu gibi yaşamının sayesindeydi. Zaten uzak doğu sporlarının felsefesi, saygısı ve disiplini vardı. Ali hoca ile minderde buna alıştılar ve böyle yaşamaya da devam ediyorlardı. Dışarıda gezmek varken, sigara, alkol gibi kirli ortamlarda vakit geçirmek varken onlar spor salonuna bağlanmışlardı. Başkaları neden spor, niçin spor diyorlardı, güzel şeyleri göremediler çünkü, oraya ayak basmamışlardı. Ali hocanın kendisi, çocuklarından daha çok öğrencilerine ilgili gibiydi, öğrencilerine analık ve babalık yapardı, hocalık yapardı, Ali hocayı bazen dışarıda hala görürdü ve kendisi hala hızlı hızlı yürürdü, yürümeyi tercih ederdi. Özellikle dikkat ederdi, araç kullanmak yerine yürümeyi tercih ediyordu ve hala da minder üzerine çıkmaya devam ediyordu.

Judoya ilk başladığı yıllarda ona abilik yapan büyükleri, aynı zamanda Ali hocanın öğrencileri olan abileri şimdi antrenör, öğretmen, polis, işadamı gibi meslekler edinmişlerdi. Hatta Ali hocanın bazı öğrencileri, aynı Ali hoca gibi minderde gelecek nesiller için çaba gösteriyorlardı. O yıllarda imkanları kısıtlıydı, şu anda çok yol kat edildi denilebilirdi. Salonlar daha iyiydi, imkanlar daha iyiydi, bunların da mutlaka başarılarına katkısı çok oluyordu.

Ali hoca coğrafya öğretmeni idi, birçok konuda dolu bir insandı zaten felsefesi olan bir insandı. Yolda, salonda, otobüste onlara bildiği her şeyi aktarmaya çalışır, yani hiçbir vakitlerini boş geçirmiyorlardı onun yanında, muhakkak bir şeyler kaparlardı kendisinden. Ali hoca siyasetten hep uzak durmuştu mesela. Öğrencilerinin ayrışmamasını, birbirine ve insanlığa bağlı olarak yaşamalarını tembihlerdi her zaman. Spor felsefesi de buydu. O felsefeye sıkı sıkı bağlıydı.

Ali hoca coğrafya öğretmeni olmasına rağmen, yıllardır, belki de birçok spor adamından daha çok şeyler katmıştı Burdur sporu için. Hayatını öğretmen olarak sürdürebilirdi. Fakat bu sevginin, insanlara, Burdur'a olan bağlılığından, sporun bu güzel yanından faydalanmak istediğinden olduğunu zannediyordu Harun Çokcan. Çünkü Ali hoca Burdur'u ve işini çok seviyordu. Burdur'un, ülkemizin böyle insanlara çok ihtiyacı vardı her zaman. Diğer branşlarımız ve kulüplerimiz de Ali hoca gibi insanları unutmamalıydı, Ali hocalar çıkmalıydı Burdur'un içinden. Ali hocaların olması demek Burdur sporu için bir bulunmaz bir nimetti. Çünkü öğrencilerine çok bağlı bir insandı kendisi hala minderde görebiliriz onu.

2.12. Halil Çinkaya

1978 Burdur doğumlu. İlk, orta ve lise öğrenimini Burdur'da tamamladı. Marmara Üniversitesi'nde okudu ve şu an Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü'nde judo antrenörü olarak çalışıyor.

Bu sporla ilk tanışması bir arkadaşı vasıtasıyla gerçekleşti. Dolayısıyla da Ali hocayı arkadaşı sayesinde tanımış oldu. 1983 yılında arkadaşının yönlendirmesiyle Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü'nün kapalı spor salonunda judo antrenmanlarını izlemeye gitti. Çalışmalar hoşlarına gitti ve arkadaşıyla beraber sürekli antrenmanlara gitmeye başladı. Bu sayede Ali hocayla tanışmış oldu. İşin ilginç yanı, onu Ali hocayla, judoyla tanıştıran arkadaşı antrenmanları bıraktı, o devam etti. Şimdiyse arkadaşı çok farklı bir sektörde hayatını sürdürüyor. Ali hocaların o günlerden bugünlere kadar üzerinde, daha doğrusu üzerlerinde çok büyük bir emeği vardı. Eğer bugün burada, bugünlere geldilerse, bu Ali hocaların sayesindeydi. Gerek eğitim konusunda olsun, gerek maddi-manevi, gerek sosyal hayatta onun üzerlerinde çok hakkı vardır. O günden beri Ali hocayı çok sevdi. Çok ilgili bir insandı. Onu baba gibi, anne gibi kabul etti. Antrenman yapmadığımız günler bile onu görmek isterdi. Antrenmanlarda birçok arkadaşı vardı. Hepsiyle de tek tek ilgilenirdi. Hem küçüklerdi, yeri gelir onları kucağında taşırdı. Judo sayesinde beden eğitimi bölümünde okudular, ekmeklerini kazandılar.

1983 yılında, Judoya minikler kategorisinde başladı. Minikler, yıldızlar ve ümitler kategorilerinde dereceleri var. 1.'lik, 2.'lik' 3.'lük ve ilk 5'e girdi birçok defa. Lisede biraz geçiş dönemi yaşadığı için antrenmanlarını aksatmaya başladı. Fakat Ali hoca onları antrenmanlarda olduğu kadar okul-eğitim hayatlarında da takip ettiği için ondan saklı bir şeyleri olmuyordu, bunun da farkına vardı. Antrenmanlardan sonra da zaten genelde beraberlerdi Ali hocayla. Okullarını, derslerini sürekli takip ederdi. Antrenmanlara ve okula gelmedikleri zamanlar, evlerine kadar gelirdi onları kontrol etmek için. Acaba niye gelmediler diye. Antrenmanı aksatıp çarşıda gezerken onu görünce saklanacak yer ararlardı. Öğrencilerinin derslerine çok önem verirdi çünkü. Derslerinin durumunda düşüş olursa onları antrenmana almazdı. Önce derslerinizi toparlayın, antrenmanı hak edin daha sonra buraya gelin derdi. Onlar da ellerinden gelen gayreti gösterir, derslerine çalışırdı.

Ali hoca çok disiplinli bir insandı. Ali hocaların yaşam biçimi spor olmuştur. Hayatını kurallarla yaşardı, kurallara, disipline bağlı bir insandı. Sürekli sinirli bir insandır denemezdi ama. Şu an kendisi de antrenörlük yapıyor Halil Çinkaya, yeri geliyor potansiyel gördükleri öğrenciler hakkını veremezse, sinir oldukları anlar elbette ki oluyordu. Çünkü büyük bir emek

veriyorlar, doğal olarak da bir şeyler bekliyorlar öğrenciden. Sinir olabiliyor ama bunlar anlık şeyler. Daha sonra yine öğrencileriyle el ele, kol kola oluyorlar.

Ali hocanın sosyal çevresine gelecek olursak, Ali hocanın çevresi çok geniştir. Onu tanımayan hemen hemen yoktur denilebilir. Burdur'da onun ayrı bir yeri, ayrı bir duruşu vardır çoğu insana göre. O birçok kişiyi hayatının tam kopma noktasındayken yeniden hayata bağlamıştır, hayata kazandırmıştır. O yüzden çok saygı duyulur kendisine. Ayrıca kendisi sosyal bir insandır, kimseyle de problemi yoktur olacağını da zannedilmez. Hala spor yapar, yürüyüşlere katılır, koşar, yüzer. Ali hocanın amacı topluma, vatana, millete hayırlı evlatlar yetiştirmek. Onlara yeni bir yaşam biçimi kazandırmaktır. Başarılar elbette ki gelir ama her şeyden önce, onun isteği, topluma yararlı, üretken insanlar yetiştirebilmektir. Onunla ilgili birçok anısı vardı Halil Çinkaya'nın elbette. 30 yıldır kendisiyle tanışıyorlar çünkü. Onu da bugünlere kendisi getirdi. İlk judoya başladığında, dolayısıyla Ali hocayı tanıdığında daha 5-6 yaşlarındaydı. Daha çok küçüktü, kucakta gezerdi. Ağlardı bazen tabi çocukluk hali, Ali hoca teselli ederdi ana-baba gibi. Sünnetine varıncaya kadar yanında bulundu ve aradan 30 yıl geçti hala beraberler.

Bir anı; bir maça çıkacaklar ve onun maç sabahı içtiği fazla sudan ötürü kilosunda 300-500 gram civarında fazla vardı. Bu fazla kiloyu maçıdan önceki ölçümlerde atması lazımdı. Ali hoca maçıdan önce onu terlemesi için çalıştırdı, sürekli lavaboya gönderdi. Sonunda ölçümlere kadar o fazla kiloyu attılar.

2.13. Gökhan Yörük

Ali hocayla tanışması da şöyle oldu: 1984 yılında ilkokula gidiyordu. O zamanlar küçüktü tabii. Dayısı judo ile uğraşıyordu o zamanlar. Fizik olarak çok iyi bir durumdaydı, ondan kat kat daha büyüktü. Ona özenirdi hep, onun gibi olmak isterdi ve bu da onu judoya karşı ilgi duymasına sebep oldu. Ali hocası da o zamanlar gittiği okulda görev yapıyordu. Kendisi coğrafya öğretmeniydi. Aynı zamanda judo hocası olduğunu bildiği için de kendisine sorular sorardı, istekli olduğunu söyledi. Ali hocası da onu alt yapıya aldı birlikte çalışmaya başladılar. Ali Tarkan abisi takım kaptanlarıydı. Kendisini, judoda gelişebilmesi, devam edebilmesi için Tarkan abileri ikna ettiler, güzel bir yola sokmaya çalıştılar. Bir süre, onun açısından işler yolunda gitmedi. Biraz ara vermek zorunda kaldı. O aralıkta basketbol ile ilgilendi. Hemen hemen bütün branşlarda olmaya çalıştı ama basketbol öncelikli olmuştu o zamanlar. Güreş de ön plandaydı. Hatta Antalya'daki bir kolejden ona teklif gelmişti. Seni kolejde okutalım, sen de güreş takımımızda devam et diye. Kabul etmedi. Çünkü judoyu artık kafasına koymuştu, kafasındaki taşlar yerine oturmuştu. Ali hocası, judodaki abileri ona hep destek oldular, korudular, kolladılar. Hepsi de ona abilik yaptı, babalık yaptı. Böylece judoya tutundu. İlk başlarda hedefleri çok küçüktü. Böylece judoya tam anlamıyla başlamış oldu.

Ali hocasının desteği çok büyüktü, bunu kesinlikle arka plana atamam zaten diyor. Çocuklukta, ergenlikte, gençlikte ve yetişkinlikte, ailevi sorunlarda, eğitim sorunlarında hep yanında oldu. Bir ahtapotu benzetirdi o durumlarını. Çok etkinlerdi, elleri her yere uzanıyordu, herkes yardımcı oluyordu birbirine ve abileri de onlara yardımcı oluyordu. Bu ahtapotun kolları git gide büyüyordu. Mesela federasyonda çalışan arkadaşları, abileri oluyordu. Avrupa'da ikincilikler, üçüncülükler kazanıyorlardı. Sekiz kişi milli takıma çağırılmıştı, on tane Avrupa kupası kazandılar, bir tane Avrupa derecesi. Federasyon onlara danışıyordu bazen, çünkü bu alanda çok etkin bir rol üstlenmişlerdi. Elbette bu günlere

gelebilmek için zor aşamalardan geçtiler, her şey kolay olmadı. Hak edebilmek güzel şeydi, ve onlar da güzel olan şey için çalıştılar hep. Mesela kendisi milli takımlar antrenörlüğü yaptı, milli takımlarda başarılar elde etti, milli antrenör oldu. Hatta kendisinin öğrencileri de şu anda milli takım antrenörü oldu. Bir şeylere emek verdi ve karşılığını alıyordu bir şekilde.

Ali hocası, Türk judosu için apayrı bir değer olmuş oldu böylece. Hem Burdur için hem de Türkiye için iyi ki var denilen bir isimdi. Türk spor camiası içinde kavgalar oluyordu, tartışmalar oluyordu bir çok yerde ve anlaşmazlıklar hakimdi. Fakat onların içinde, judoda birlik ve beraberlik egemen olmuştu her zaman. Mesela Hasan Gazi isminde bir abisi vardı, antrenman sırasında kolu kırılmıştı onun yüzünden, ama en ufak bir tartışma dahi yaşamamışlardı. O halde bile onu, o kolunu yanlışlıkla kırdığı abisi çalıştırdı, hep iyi olması için mücadele etti. Eğer Hasan Gazi abisi belki o sakatlığı yaşamasaydı -zaten iyi dereceler yapıyordu- çok çok daha iyi dereceler yapabilecek bir kapasitedeydi, çok güçlü bir insandı. Diğer branşlara baktıkları zaman bu dayanışmayı göremiyorlardı. Belki de, ferdi bir spor olmasına rağmen, takım sporu ruhunu yaşayabildikleri içindi. Her şeyden önce takım ruhu olmalıydı.

Ali hocasının bunları kendilerine örnek olarak göstermesi, örnek bir yaşam sürmesi, onları bu günlere getirdi. Spor başarılarından ziyade, iyi birer insan olarak yetişmelerini istedi. Menfaatçi bir insan değildi. Cebindeki parayı bile onlarla paylaştı. Hemen hemen hepsi de iş gücü sahibi insanlar oldular. Hislerini kolay kolay ön plana çıkarmazdı Ali hocaları, bazı şeylerden taviz vermezdi, duruşu sağlamdı yani. Çok disiplinliydi. Duyguya yer vermez gibi görünürdü

2.14. Gökhan Çelik

Ali Boyacıoğlu'nun örnek bir eğitimci olmasından dolayı judo sporunu sevdi. Arkadaşlarının hemen hemen hepsi ve kendisi, bir meslek edinmeleri için Ali Boyacıoğlu tarafından yönlendirildi. Beden eğitimci, polis, subay ve daha birçok meslek dalına atanmışsak bu Ali hocanın sayesinde diyor. Çünkü Ali hoca bizim önümüze sadece doğru yolları çıkarmak için çalışır, judo gibi bir uzak doğu sporu olan bu branşın felsefesini bize öğretir, kötü işlerden uzak kalmamız için çabalar, uyuşturucu, alkol, kahvehane gibi alışkanlıklar edinmemizi önler ve bizlerin spor salonlarında vakit geçirmemizi sağlardı ve eğer bugün buraladaysak, onun sayesinde diyor düşünüyor.

Burdur ve judo deyince zaten ilk akla gelen ismin Ali Boyacıoğlu olduğunu ve Burdur judosunda çok büyük emeği olduğunu söylüyor. Burdur ili için belki de en başarılı branşın judo olduğunu, şu anda Balkan şampiyonu ve Türkiye şampiyonu olan sporcularımız var diyor ve bunun sebebinin de Ali hoca olduğunu vurguluyor. Çünkü onun genel bir disiplini sağladığını ve kendilerinin de bunu devam ettirmeye çalıştığını, bizden sonra gelecek olanların da bu kurulu çatının üzerinde daha güzel işler yapabileceğini vurguluyor.

Sporun özünün disiplinli olmak ve disiplinli çalışmak olarak görüyor. Eğer disiplinli bir şekilde çalışılsa aslında Burdur'da diğer branşların da başarılı olabileceğini, en azından iyi bir istikrar sağlayabileceğini söylüyor. Kendilerinin yaz ve kış boyu antrenmanlarını aksatmadıklarını, ikisi alt yapıda olmak üzere 4 antrenörle bir ekip çalışması dahilinde çalışmalarını sürdürdüklerini, güzel bir çatı oluşturdıklarını, antrenmanlarını sürekli ve eğitimci bir kılıfla verdiklerini ve bu çalışmalar sırasında da öğrencilerini yönlendirdiklerini söylüyor. Sporun sadece sportif başarılarının değil toplumsal bir yanının da olduğunu

unutmuyoruz ve buna göre hareket ediyoruz diyor. Sadece antrenör değil aynı zamanda eğitimciyiz ve rol model olduğumuzu unutmuyoruz diyor. Çocuklar iyi şeyler için mücadele ederlerken onlara örnek olmak gerektiğinin altını çiziyor, çünkü çocukların da gelecek yıllarda aynı görevi kendilerinden devralacağını söylüyor. Diğer branşlarda da böylesi güzel bir çatı sistemi olmuş olsa o branşlarda da başarının sağlanabileceğine inanıyor. Milli takımla birçok ülke ve şehre gittik ama bizim Burdur'daki gibi oturmuş bir sistem göremedik diyor. Çünkü Ali hocanın bu sistemi iyi bir şekilde kurmuş olduğunu, başarının da bu yüzden geldiğini belirtiyor. Judonun daha doğrusu sporun, antrenörlüğün de bir gönül işi olduğunu söylüyor. Bu işten ekmek kazanıyoruz, buraya her vakit geliyoruz, bazen akşam saat on sularına kadar çocuklarla birlikte çalışmalar yapıyoruz, zaten çocukların da genelde varoş gariban ailelerin çocuklardan oluştuğunu ve o çocukları alıp meslek edinmeleri için de yönlendirdiklerini söylüyor. Örneğin sosyal hizmetler çocuk esirgeme kurumunda kalan çocuklarla çalıştıklarını ve o çocukların birçoğunun üniversitelerin beden eğitimi ve spor yüksekokullarına yerleştiklerini bu durumdan da gurur duyduklarını belirtiyor.

2.15. Ali Tarkan Büyükyörük

Spora başlaması çok ilginç. İlkokulu bitirdiğinde ağır bir zatürre geçirdi. Babasının zirai ilaç dükkanı vardı ve doktorlar babasının dükkanına girmesini yasaklamışlardı, o aralar merdiven bile çıkacak gücü kendinde bulamıyordu. Tedavi sürecinden sonra, kardeşinin judo antrenmanına gittiğini öğrendi ve o da antrenmanlara gitmek istedi. Böyle bir tesadüfle spora başladı. 1981-1982 yıllarında, ortaokula giderken başlamış oldu ve hayatına farklı bir renk geldi. Spor salonundan çıkamaz oldu, herkes sigara içmeye kahvehanelere giderken onlar okulda boş ders olsa bile hemen spor elbiselerini giyer spor salonuna giderlerdi. Soyunma odalarında terlikleri, judo elbiseleri ve soğuk duş alma imkanları vardı. Soğuk duş alırlardı çünkü Ali hoca da soğuk suyla duş alırdı, Ali hocalarına özenirlerdi.

İlk müsabakasını otuz altı kiloda başladı ve kırk kilo olan rakipleriyle karşılaştı Adana'da. Bundan bir şey olur mu acaba diye merak ederlerdi arkadaşları. Ailesi spora karşı çıkardı fakat spor sayesinde düzenli kilo almaya, vücudu gelişmeye başladı. Sınıfın en kısısıydı ama sonraki yıllarda ortalamayı geçti, çok faydasını gördü düzenli antrenmanların, bu süreçte de Ali hoca çok iyi motive etti kendisini. Antrenörden ziyade bir ana, baba, amca, dayı, sırdaş, arkadaş her şeyi oldu. İdeal bir ești, ideal bir babaydı, ideal bir hocaydı. Her şeyiyle örnek alırdı Ali hocasını. Ali hocası disiplinsizliği sevmeydi, babasından korkmazdı Ali hocasından korktuğu kadar. Ali hocanın bazı davranışlara karşı affı yoktu çünkü. Hep iyi olmalarını, düzenli bir hayatları olmasını isterdi, iyiye güzele doğru iterdi. Bambaşka bir insandı Ali hocaları. Senelerce tek kuruş almadan karşılıksız judo antrenmanları düzenledi, çocuklar yetiştirdi kendisi gibi. Hala judo elbisesi giyip judo minderine çıkan bir insan zaten. Judo camiasında, federasyonda da akıl insanlardan biridir ve fikri alınan bir insandır diyor Ali hoca için. Judo minderine üç kere girse insan, kesinlikle Ali hocayı kıramaz, kırılacak da bir şey istemez zaten. Bu hafta gel, antrenmanları sen yaptır Tarkan dese ben gider onun için yaptırırım diyor. Ali hocası psikolog gibidir, belki kendi çocuklarıyla bile ilgilenmedi bizimle ilgilendiği kadar ve judo öğrencileri ilk sıradaydı diyor.

Başarıları ve anıları da vardı elbette. Miniklerde ilk yirmi saniyede yenildiği bir maç vardı. Adana Fatih dediler kendisine. Otuz altı kilodaydı ama elli kiloları zorluyor ve yeniyordu. Aradan dört ay geçtikten sonra Namık Canca Turnuvasında Ankara'da kırk iki

kiloya düştü, hatta teraziye giderken kilo vermek için yaptığı çalışmalardan sonra rüyada gibiydi. Tolerans yoktu çünkü. Kırk kilo gelmesi gerekiyordu. Otuz dokuz, dokuz yüz elli kilogram geldi. O maçta da birinci oldu. Dört ay sonra Manisa'daki mesir şenliklerinde kırk beş kiloda birinci oldu. O zamanlar Manisa'ya da Türkiye'nin en iyi sporcular geliyordu. Milli takımın üçte ikisini Manisalı sporcular oluşturunuyordu zaten. Bolu'da düzenlenen Ümitler Türkiye Şampiyonası ilk deneyimiydi. Grupta en küçük yaşta olan kendisiydi ve geçen yılın Türkiye şampiyonunu yendi fakat Türkiye üçüncüsü oldu. Sonra düzene girdi hayatı. Türkiye çapında dereceleri gelmeye başladı. On beş tane madalyası, Türkiye birincilikleri, ikincilikleri ve üçüncülükleri oldu. Özel müsabakalarda çok birincilikleri oldu.

Hayatının her evresinde judo oldu. Bunda da hoca faktörü çok önemliydi. Çünkü bireysel sporları öğretebilmek çok güç bir şeydi. Motivasyon, disiplin çok etkendi ve Ali hoca da bunların hepsini bir arada güzel bir şekilde yoğurdu. Çocuktuk, zayıftı ve gelişeceği yıllarda hem kişilik hem de fizik olarak geliyordu. Özgüveni de yüksek bir çocuktuk. Ali hocaları sürekli, sporcu disiplinelidir, kavga etmez, annesini babasını üzmez, antrenmanlarına ve okuluna düzenli ve çalışkan bir şekilde devam eder diyordu.

O yıllarda maddi sıkıntı vardı. İki müsabakaya yetecek bütçeyle acaba nasıl dört müsabakaya gideriz diye düşünüyorlardı. Herkes evden reçel, peynir, zeytin, patates, yumurta gibi yiyecekler getirirdi. Çay bahçesine giderdik ve Ali hoca rica ederdi çay bahçesi görevlilerinden, bunlar sporcu çocuklar ve kahvaltıda yiyeceklerimizi kendimiz getirdik, sadece çay içmek istiyoruz diye. Tuvalet ihtiyacımız için görevlilerle konuşurdu, sporculara destek olun diye. Kendi cebinden para verirdi bizim için. Hem maddi hem manevi bir babaydı Ali hocası. Her gün iki saat antrenman yaparlardı birlikte. Bir sürü arkadaşı oldu judo minderinde. Kardeş gibi oldular. Bir gün önce judoya başlayan hoca sayılırdı zaten. Kardeşliği birlikteliği ilk defa orada tattı. Düğünde, ölümde, nişanda, özel günlerde hep destek oldular birbirlerine. Anne ve babasıyla bile Ali hoca kadar iletişim kuramadı çoğu zaman.

Burdur'dan bu başarıların üç beş katı daha fazla başarı çıkabilirdi fakat maalesef gariban çocuklardı, beslenme durumları bile düzenli değildi. Diğer takımlar kaloriye göre beslenme yaparken, onlar doymak için besleniyorlardı. Zor şartlar altında büyük başarıları bunlar. Birçok öğretmen çıktı aralarından, birçok şampiyon çıktı. NASA'da çalışan bir mühendis bile var. Judonun kötü tarafı şu olurdu hep. On yedi, on sekiz yaşlarına kadar judo yapan çocuklar o yaşlarda judoyu bırakıp üniversiteye gitmek zorunda kalıyordu. Tam da başarılar, millilikler gelmeye başlayacakken. Şu anda da zirai ilaçlar ve aletler satan bir dükkan sahibi, dükkana malzeme veya mal geldiği zaman bunları rahatlıkla kırklı yaşlarda olmasına rağmen taşıyabiliyor. Bunu da bir sporcu, judocu geçmişi olmasına bağlıyor. Bunların hepsinin de mimarı Ali hocadır diyor. Bizi soğutsaydı spordan, üç beş gün gider bırakırdık diyor. Antrenmana bazen hasta olup gidemezdi, Ali hoca evine gelirdi, okula giderdi derslerini sorup soruşturmak için. Zayıf dersi varsa çalıştırırdı, judo minderine çıkarmazdı derslerin zayıf diye. Ali hoca, derece yaptığı zaman elbiseler, çantalar alırdı. Belediye başkanına gider bu çocukları ödüllendirelim derdi. Bir Ali hoca daha olsa, Burdur sporun başkenti olurdu. Bugün işinde çok başarılı ve bunu judodan aldığı disipline bağlıyor. Askerliğini komando olarak doğuda yaptı ve hiç zorluk çekmedi. Yani spor sadece o yıllarda kalmayıp, bütün hayatı boyunca yanında oldu. Ali hocaya çok teşekkür etti, dua etti, hala da ediyor.

2.16. Ayten Balım

Ali Boyacıoğlu'nu hem coğrafyacı hem de spora yönelen, çocukları spor salonlarında da yetiştirmeyi amaç edinen, çok özverili bir insan olarak tanımlıyor. Spor salonunda ya da okuldaki Ali Boyacıoğlu arasında pek bir fark göremiyor, çünkü işini her yerde iyi yapan biri olarak tanıyor onu, ayrıca çok disiplinli ve işine sadık. Onun için Ali Boyacıoğlu çok disiplinli ve çok çalışan bir insan. Asla boş durmuyordu. Boş zamanlarını diğer insanlar gibi kahvehaneler yerine spor ve öğrencileriyle dolduruyordu. Şu anda da onun yetiştirdiği öğrencilerden çok iyi meslek dallarına atılmış kişiler olduğunu, hatta oğlu Hür Balım'ın okul arkadaşları, ev arkadaşları en yakın örnekler olabilir diye düşünüyor. Ali Boyacıoğlu onun için sadece sporcu yetiştirmek isteyen değil, aynı zamanda ahlaki yönden de tamamlanmış bir insan yetiştirmek isteyen bir insan. Görevlerine, planlarına ve programlarına son derece sadık bir insan. Aynı zamanda çok yönlü bir insandı. Okuldaki diğer beden eğitimi öğretmenleriyle çok iyi geçinirdi, asla herhangi bir kavgasına ya da olayına şahit olmadı. Onlarla sürekli işbirliği içindeydi fakat hiç de beden eğitimi derslerine girmedi. Bunun nedenlerinden ilkinin coğrafya derslerinin çok olmasından, ikincisininse beden eğitimi öğretmenlerine karşı bir saygı duyma amacıyla yapıldığını düşünüyor.

Ali Boyacıoğlu her şeyi ben bilirim, her şeyi ben yapmalıyım diyen bir insan değildi onun için. Görevlere, insanlara, fikirlere çok saygılı bir insandı, hala da öyle. Onu Burdur'da tanımayan birilerinin olabileceğine inanmıyor. Gençler de yaşlılar da onu muhakkak tanır diyor.

Burdur'da judoyu ilk defa Ali hoca başlatmış olduğu için kazanılan her başarının mimarının Ali hoca olduğunu düşünüyor. Onun iyi işler yapmış olduğunu, eğitimci kimliğinin de kattığı avantajlardan dolayı da öğrencilere nasıl yaklaşılması gerektiğini bildiğini söylüyor. Eşi Müjgan hanım da, Ayten hanımla aynı liseden iş arkadaşıydı. Gerçi bir zamanlar iş arkadaşymış, şimdi de gün arkadaşı olmuşlar. Artık evde torun büyütüyorlar diyerek sözlerine son veriyor.

2.17. Veli Yağız

Onunla ilk olarak 1977-1978 yıllarında tanıştı. Burdur Lisesi'nde görev yapıyordu o zamanlar. Ali Boyacıoğlu coğrafya öğretmeniydi. İdareci-öğretmen, öğretmen-öğretmen, idareci-idareci konumlarında görev yaptılar. Ali Boyacıoğlu iş-teknik derslerine de giriyordu. El becerileri çok iyiydi çünkü kendisinin. Birçok alanda kendisini iyi yetiştirmiş ve bu yaşında hala da yetiştirmek için uğraşan bir insan. Birçok konuda marifeti olan bir insan olarak görüyor Ali Boyacıoğlu'nu. Disiplinden asla taviz vermeyen çok disiplinli bir insan. Aynı zamanda çok yardımsever, herkesin iyiliğini düşünen ve elinden hemen hemen bütün işlerin geldiğini düşünüyor Ali hocanın. Mesela coğrafyacı olduğu için okullarındaki haritaları bile kendi elleriyle bezlemiş. Fakat otomobil konusunda biraz tedirgin bir insan olarak görüyor. Bu yüzden hiç araba kullanırken görmemiş. İşe, okula, çalışmaya giderken sürekli yolda yürürken görmüş onu. Pazara bile gitse elinde bir Pazar çantası, yürüyerek gidip gelirken görmüş. Yürümeyi, spor yapmayı bu yaşta bile hala sevdiğini biliyor. Sevmese toplu taşıma araçlarını kullanırdı diye tahmin ediyor. Ama kendisinin, Ali bey gibi yaşayamadığını belirtiyor, çünkü Ali bey onun gözünde hala judo salonuna gidip antrenmanlara çıkan, koşan bir judo sporcusu.

Ali Boyacıoğlu'nu çok yardımsever bir insan olarak görmesinin nedeni, okulda kimsenin sevmediği haylaz öğrencilerin elinden tutmasıydı. Her öğrenci bir şeyleri muhakkak başarır diyordu Ali Boyacıoğlu. Böyle başladığı işleri de yarım bırakmazdı, sonuna kadar uğraşır. Ailesiyle, arkadaşlarıyla birlikteyken de hiç boş durmazdı diyor, sürekli bir şeylerle meşguldü. Öğrencileriyle geçirdiği zamanları görürdü, hep dolu dolu geçirirdi bu zamanları. Parayla pulla alakası yoktu diye düşünüyor. O herkesin elinden tutmak isterdi çünkü. İster fakir olsun, ister yetim. Kendi cebinden bile para verdiğini biliyor. Eğitimci, çok disiplinli ve prensipli bir insan olduğunun defalarca altını çiziyor.

Ali Boyacıoğlu'nun antrenmanlarına örneğin otuz kişi gelirdi, çok disiplinli olduğu için bunların beş tanesi spora devam etmezdi, ama spora devam eden o yirmi beş çocuğun yirmi beşi de iyi bir insan olarak, iyi bir karakterde yetişirdi diyor. Buna bizzat şahit olmuş. Herkes katılmazdı antrenmanlarına ama katılanların hepsinin de iyi çocuklar olduklarını belirtiyor. Ali Boyacıoğlu'nun çocuklara böylesi güzel bir dokunuş yaptığını söylüyor. Sabahları saat yedide kahvaltı edilecekse o saat kesinlikle bir dakika erken ya da geç olmazmış Ali hoca için. Tam saat yedide o sofraya otururdu diyor. Sınav Perşembe günü yapılacaksa, o sınav muhakkak Perşembe yapılırdı. Ertelemezdi, oyalamazdı ve bunları sevmezdi diyerek sözlerini noktalıyor.

2.18. Yılmaz Anarat

Ali Boyacıoğlu ile 1975 yılında tanıştı. Burdur Lisesi'nde uzun yıllar birlikte çalıştılar. Ali Boyacıoğlu'nu; coğrafya öğretmenliğinde gösterdiği ilkeli duruşu, disiplini, özveriye judo antrenörü olarak da sergilediğini söylüyor. Öğrencilerinin pek çoğunun sosyal hizmetler çocuk esirgeme kurumunda kalan çocuklar olduğunu belirtiyor ve Ali Boyacıoğlu'nu yoksul öğrencilerin babası olarak niteliyor. Kişilik olarak bir bütünlük halinde olduğunu, bu nedenle hem sınıfta hem de judo minderi üzerinde aynı davranışları sergilediğini söylüyor. Ali hocanın sıkı bir Atatürkçü, özgürlükçü, laik ve bilime dayanan eğitimi savunduğunu, eğitsel etkinliklere önem verdiğini, öğrencilerinin sosyal ve ekonomik sorunlarına çözüm yolları üretmeye çalıştığını, öğrencilerinin ülke sorunlarına kafa yormaları için çabaladığını belirtiyor.

Aynı zamanda, Ali hocanın sıkı bir Burdurlu, pek çok dostu emekli olduktan sonra Burdur'u terk ederken, onun kendi şehrinde kaldığını ve gerçek bir Burdur aşığı olduğunu belirtiyor. Son olarak da, sadece judo alanında değil, her alanda kendisinin rol model alınabilecek bir insan olduğunun altını çiziyor.

SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Burdur gibi küçük bir kentte, spor sevdalısı bir insan spor alanında pek çok olumlu gelişmeye önderlik yapabilmıştır. Spora gönül veren bir kişi lider olarak o kentteki çocukların, ailelerin yaşam beklentilerini zenginleştirmiştir. Burdur'a ilk kez judo sporunu getiren Ali Boyacıoğlu, imkanların kısıtlı olduğu zamanlarda kendi çabalarıyla imkanlar bulmuş, -ki bu özveriler bugünün şartlarında bile çok büyük bir emek gerektirmektedir-

bahanelerin ardına saklanmamış ve bu çabaların karşılığını da spora ve hayata kazandırdığı gençler sayesinde almıştır. Judoya gönüllü olarak katkı sağlamış, hiçbir beklentisi olmaksızın bu sporun 7'den 70'e yaygınlaşması için çalışmıştır. Bugünün iyi maddi imkanlarında sağlanamayan başarılar, gönüllü bir judo eğitici, hakemi ve yöneticisi tarafından geçmişte kısıtlı imkanlarla sağlanabilmiştir.

Bireyleri, sporla yaşamın içerisinde olumlu değerlerle donatmanın örneklerini tüm katılımcılarda görüyoruz. Siyasi çekişmelerin sürdüğü yıllarda bile siyasetin ayrıştırıcı yönünü değil, sporun birleştirici ve bütünleştirici yönünü kullanarak onları doğru bir şekilde hayata kazandırmıştır. Dolayısıyla, sporu doğru yaşam biçimi haline getirince öğrencilerin modeli olup, pek çoğunun sporun içinde kalması için çaba gösterilince, 40 yılı aşan sürede pek çok öğrenci hem kendisine hem yaşadığı bölgeye spor insanı olarak katkı sağlamıştır. Judo minderi üzerinde kazanılmış madalya veya kupalardan ziyade, sporcularının ve toplum arasındaki birlik ve beraberlik duyguları, topluma faydalı birer birey olabilme gayretleri, kötü alışkanlıklardan kaçınma ve eğitim-öğretim hayatlarındaki mücadele azmi, kazanılmış esas başarılar olmuştur. Öyle ki, Ali Boyacıoğlu'nun yetiştirdiği birçok sporcu ve öğrenci birer meslek sahibi olup hayata atılmışlardır. Kimileri öğretmen, kimileri polis, kimileri iş adamı unvanlarıyla, Ali Boyacıoğlu'ndan aldıkları bu bayrağı taşımaya devam etmektedirler. Ayrıca, Ali Boyacıoğlu tüm bunları yaparken hiçbir karşılık beklememiş, aksine, kendinden vermeye devam etmiştir. Çünkü emek, parayla satın alınamayacak bir değerdir. Belki de onun için en büyük mutluluk, hayata kazandırdığı gençlerin gözlerindeki gülümseyiş olmuştur.

Coğrafya öğretmeni olmasına rağmen bir spor öğretmeninden daha çok sporcu öğrencilerin dersleri, ders dışı zamanları ve her türlü problemlerini dinleyerek çözme çabası öğretmen niteliklerinin ne kadar sağlam olduğunun göstergesidir. Sporcu yaşamını eğitim hayatına, eğitim hayatını da sporcu yaşamına aktararak bütünlüğü kurabilmiştir. Hala da spor salonlarında katıldığı antrenmanlarla, hayatını eğitime, spora ve sporun gelişimine adanmış olduğunu göstermiştir.

Tüm bu değerlendirmeler sonucunda, Burdur gibi küçük kentlerde validen, belediye başkanına, emniyet müdüründen okul müdürüne, küçük esnaftan, fabrika sahibi kişilere ve değişik okulların öğrencilerine kadar geniş bir yelpazede sporu yaygınlaştırmak, toplumda sportmenliğin adımlarını atmak çok önemli bir değerdir. Her türlü emeğin, çabanın, faydanın maddi değerle ölçüldüğü günümüzde, Ali Boyacıoğlu mütevazî kişiliği, örnek aile yapısıyla sporcularının rol modeli olmuştur. Yalnızca judoda değil, bütün branşlarda Ali Boyacıoğlu gibi eğitimcilerin olması gerekmektedir. Burdur'un ve dolayısıyla tüm toplumun geleceği, bu gibi değerli spor insanlarının rol model olmasına bağlıdır.

KAYNAKÇA

ALPMAN, C. (1982). Eğitimin bütünlüğü içinde Beden Eğitimi ve Çağlar Boyunca Gelişimi. AÜSBF Yayını. GSB Yayını

AMMAN, T.M. (2000). Sporda Sosyal Bilimler. İstanbul: Alfa Yayınevi

AMMAN, T.M. (1999). Türkiye'de Tanınmayan Bir Sosyolog: Norbert Elias ve Spor Sosyolojisine Katkıları. Marmara Üniversitesi Spor Araştırmaları Dergisi. Sayı 2

- ARSLANTÜRK, Z. ve Amman, T. M. (2001). Sosyoloji Kavramlar Kurumlar Süreçler Teoriler. İstanbul: Çamlıca Yayınları
- CARTER, T. (2002). On The Need for an Antropological Aproach to Sport. Identities
- DOMİNY, E. (1966). Judo Basic Principles. New York: Sterling Publishing
- FİŞEK, K. (1980). Devlet Politikası ve Toplumsal Yapıyla İlişkileri Açısından Spor Yönetimi. Ankara: S.B.F. Yayınları
- FİŞEK, K. (1985). 100 Soruda Türkiye Spor Tarihi. İstanbul: Gerçek Matbaası
- Gençlik ve Spor Bakanlığı. (1974). Atatürk Diyor ki. Ankara: Gençlik ve Spor Bakanlığı yayını
- HUIZINGA, J. (2006). Homo Ludens Oyunun Toplumsal İşlevi Üzerine Bir Deneme. İstanbul: Ayrıntı Yayınları
- KILCIGİL, E. (1985). Sosyal Çevre-Spor İlişkileri. Ankara: Bağırhan Yayınevi
- SÖKMEN, M. (1987). Eski Türk Toplumlarında Beden Eğitimi-Spor ve Geleneksel Türk Sporları. Yüksek Lisans Tezi, Ankara, G.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü
- ŞAHİN, M. (2007). Spor Ahlakı ve Sorunları. Evrensel Basım Yayın, İstanbul.
- TEGNER, B. (1974). Complete Book of Judo. London
- TEREKLİ, M.S., Katırcı, H., Heper, E., Erkan, E. (2000). Sporda Yönetim Anlayışı ve Çağdaş Spor Yönetimi. H.Ü. Spor Bilimleri Derneği Bildiri Özetleri
- TOLAN, B. (1983). Toplum Bilimlerine Giriş. Ankara: Savaş Yayınları.